

osnovna šola

DRAGOTINA KETTEJA

ILIRSKA BISTRICA

Brinje

Zbirka literarnih in likovnih del učencev

Šolsko leto 2023/24

Uvodnik

Spoštovani!

Tudi v šolskem letu 2023/24 so učenci v okviru pouka in ob njem ustvarjali različne literarne in likovne izdelke. Mentorice smo jih nekaj izbrale in pripravile za objavo v elektronski obliki, ki je pred vami. Avtorji bodo veseli, če jih boste prebrali oz. če si jih boste ogledali. Morda boste ob tem dobili navdih in bodo spet nastala dela, vredna objave.

Vabljeni torej k branju, ogledovanju in ustvarjanju.

Urednici

Mentorice:

Stanka Benigar, Kaja Boštjančič, Mateja Bubnič, Tina Hrabar, Helena Iskra, Nevica Iskra, Jožica Novak, Marjana Rozman, Ana Rozman, Petra Sedmak Strle, Mateja Šepić, Metka Šestan, Dragica Štemberger Maljavac, Mirjana Tomažič in Klaudia Turković

Uredili:

Dragica Štemberger Maljavac in Mateja Šepić

Oblikovala:

Mariza Močnik

Kazalo

Izdelki učencev prvih razredov   3

Izdelki učencev drugih razredov   6

Izdelki učencev tretjih razredov   15

Izdelki učencev četrlih razredov   21

Izdelki učencev petih razredov   22

Izdelki učencev šestih razredov   27

Izdelki učencev sedmih razredov   44

Izdelki učencev osmih razredov   57

Izdelki učencev devetih razredov   70

1. razred

Likovna dela

Vid Macarol, 1. a

Tilen Bilc, 1. a

Ema Kruška, 1. a

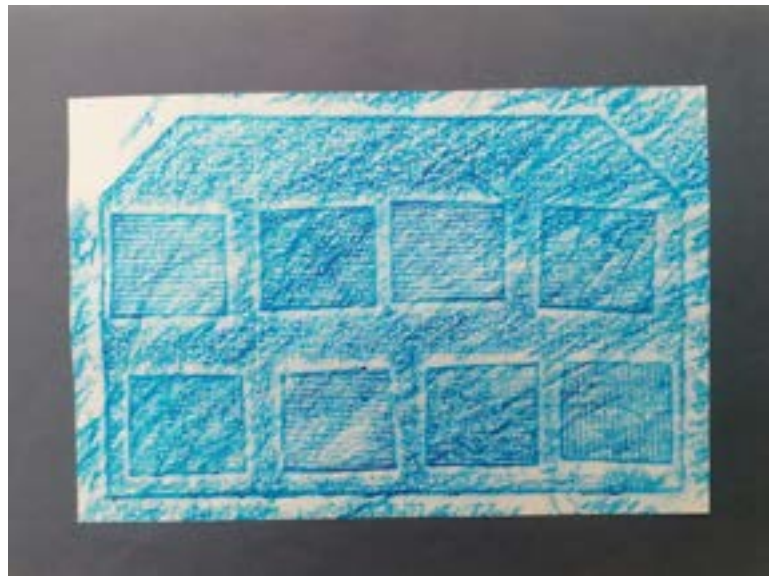
Matic Šajn, 1. a

Jurij Strle, 1. a

Kiara Rojc, 1. a

Tine Kavčič, 1. a

Nikolina Fatur, 1. b

Eli Blokar, 1. a

Tina Čekada, 1. b

Anamari Hrvatin, 1. b

Anamari Hrvatin, 1. b

Ana Gašperšič, 1. b

Ana Gašperšič, 1. b

2. razred

Literarna dela

Mihov hrast

Miha se je nekega toplega jesenskega dne sprehajal v okolici svoje hiše.

Ko je bil pod velikim starim hrastom, mu je nekaj padlo na glavo. Pobral je plod in ga nesel domov. V vrtni lopi je poiskal lonec, sadilni klin, lopatko in zemljo. Najprej je zemljo pretresel v lonec. Nato je s klinom v zemljo naredil luknjo in dal vanjo plod. Pridno ga je zalival. Kmalu je iz zemlje pokukal del rastline. Rastlina je bila vsak dan večja. Razvila se je v hrastovo mladiko. Deček je bil do nje zelo skrben in pozoren. Ko je bila mladika dovolj velika, jo je Miha v loncu nesel na vrt. Tam je z lopato izkopal luknjo. Vanjo je previdno položil mlado rastlino in jo zasul z zemljo.

Še danes raste mogočen hrast.

Nina Kosič, 2. b

Žoga

Kakor za koga,
meni najljubša je žoga.

Med dvema ognjema se z njo igram,
košarko in odbojko poznam,
a nogomet najraje imam.

Brcam žogo spet in spet,
zares obvladam nogomet.

Žoga ni nadloga,
saj me vedno uboga.

Stefan Čupić, 2. b

V šoli

V šolo urno hitim,
se seštevanja in odštevanja učim.
Abecedo že iz prvega razreda obvladam,
vendar pisane črke v drugem spoznavam.
Iz snovi zmesi pripravljam
in zdrav način življenja ohranjam.

Je šolsko leto pri koncu,
a moči ne pojenjajo šolskemu zvoncu.
Šolska torba še polna je zvezkov in knjig,
čeprav so moje misli polne počitniških slik.
Še malo pa rečem adijo,
se spet vidimo v šoli,
ko listi porumenijo.

Neža Bubnič, 2. b

Na morju

Rokavčkov ne rabimo,
saj plavati že znamo.
Radi se tudi potapljamo
in z žogo igramo.

Ti, morje zabavno,
ko bi le vedelo!
Otroci nestrpno te čakamo,
da le sonce bi sijalo.

Lara Vlaše, 2. b

Zaključek šolskega leta

Čez leto se učili,
številke lovili,
pesmice brali,
okolje spoznali.

Junij je tukaj,
sonce pokukaj,
pouka smo siti,
na počitnice moramo iti.

Neža Šircelj, 2. b

Jurčki

Košarice smo vzeli
in v gozd jesenski šli.
Smo gobice iskali,
po listju brskali.

Poglejte jurčka, ljubčki,
kako se nam smeji
in lep rjav klobuček
iz resja ven moli.

Kjara Hozdič, 2. b

Čebela

Čebela, čebela
na trati brenči,
nektar nabira,
ker zunaj medi.

Čebela, čebela,
kaj boš danes počela?
Oh, z očkom prišla bom
k tebi medit.

Čebela, čebela,
kar drži se trat,
delaj, le delaj,
da jaz bom bogat.

Jakob Perenič, 2. b

Poletje

Sem pridno se učil,
znanja polno dobil,
puncam lumparije uganjal,
s fanti o nalepkah sanjal.

Po počitnicah že diši,
v šoli smo le še nekaj dni,
ocena je ta prava,
velika bo zabava.

Hitro na morje,
kliče me Krk,
tako v bazen bom skočil,
lase si bom čisto zmočil.

Toplo sonce bo sijalo,
meni pa se bo smejalo,
ko poletja konec bo,
se v tretjem razredu vidimo.

Maks Ludvik, 2. b

Vsi se že veselimo,
da poletje je prišlo,
da sonce segreje morje,
v katerem radi plavamo.

Na plaži se veselo podružimo
in v morje skočimo,
da se malo ohladimo,
globoko potopimo
in kako ribo ulovimo.

Rok Križan, 2. b

Poletne počitnice

Komaj že čakam,
da sonce posije,
saj dežja zares
imam že dovolj.

Škornje, dežnike in dolge hlače
rada bi skrila na dno omare
in vsem pokazala
svoje nove sandale.

Rada bi se na plaži igrala,
nabirala školjke
in v vodo skakala.

S prijatelji na sladoled bi šla
in do poznega zunaj bila.

Rada bi s starši na izlete hodila,
videla kaj novega
in se še kaj naučila.

Komaj šolo bomo končali
in se veselo v poletje podali.
Samo še sonce naj posije,
da naša družčina zavpije:
"Hura, počitnice so tu!"

Mia Madotto, 2. b

Juhu, počitnice so tu!
Šola se je končala,
zdaj lahko bom spala.

Juhu, počitnice so tu!
Sladoled moj glavni bo obrok,
to za boleče grlo bo vzrok.

Juhu, počitnice so tu!
Bom plavala cel dan,
moj ležalnik bo s školjkami obdan,
zabavala se bom cel dan.

Nina Kosič, 2. b

Ko šolski zvonec zadnjič odzvoni,
videli bomo,
če v 3. razred gremo vsi.

Veselo v počitnice se bomo podali
in staršem drugačne skrbi zadali.
Kam naj z nami?
Kam v varstvo,
da nam dolgčas ne bo,
da ne ušpičimo kakšne neumnosti,
ki nas stala bi drago.

Jaz bi rada šla na morje,
z ribicami plavala bi.
Bila v vodi cele dneve,
ker tam počutim se dobro.

Vem, da vse lepo prehitro mine,
tudi s poletjem bo tako.
Želim uživati, dokler je možno,
saj september še prehitro prišel bo.

Spet v klopi se bomo vrnili,
spet brali in se učili,
zato na polno, dokler čas je,
uživajmo, kakor nam paše.

Zoja Madotto, 2. b

Likovna dela

Edna Begić, 2. a

Jan Dovgan, 2. a

Lovrenc Grk, 2. a

Oliver Sločuk, 2. a

Vid Mejak, 2. a

Mia Zalar, 2. a

Tilen Tomažič, 2. a

Lina Marinac, 2. a

Ela Polh, 2. a

Kaja Kovač, 2. a

Kalei Bradelj, 2. a

Maj Vrh, 2. a

Tinkara Baša, 2. a

Urša Frank, 2. a

Lara Vlaše, 2. b

Lara Vlaše, 2. b

Mia Žnidaršič, 2. b

Lara Vlaše, 2. b

Luana Bratovič, 2. b

Mia Madotto, 2. b

Luka Benigar, 2. b

Neža Bubnič, 2. b

Maks Ludvik, 2. b

Neža Bubnič, 2. b

Mia Madotto, 2. b

Nik Gržina, 2. b

Rok Križan, 2. b

Rok Križan, 2. b

Teja Grmšek, 2. b

Teja Grmšek, 2. b

3. razred

Literarna dela

Papirnati zmaj

Jure si je že nekaj časa želel papirnatega zmaja. Odločil se je, da ga bo naredil sam.

Takoj se je lotil dela. Šel je v delavnico in vzel pripomočke. Ko je končal, je zmaju dodal še oči in usta. Potem sta se dobila s prijateljem Jakom. Nekaj časa sta se zabavala, nato sta se odločila, da gresta na travnik spuščat zmaja. Poklicala sta še druge prijatelje, da pridejo pogledat papirnatega zmaja. Nekaj časa so si ga izmenjevali, nato pa so prijatelji morali iti domov. Ko sta ga Jaka in Jure spuščala, se je zapletel v vejo. Bila sta obupana. Poklicala sta Juretovega očeta. Ta je prišel in zmaja rešil.

Jure se je odpravil domov. Zmaja je pospravil v sobo.

Lana Rojc, Tadej Tomažič in Leila Muhić, 3. a

Najsrečnejši dan

Če se ne motim, je bilo neko nedeljo. Tisto je bil res lep dan.

Pravzaprav le deloma, ker sem morala veliko pospravljati, vendar je bilo vseeno lepo. Je pa bilo zelo dobro tudi takrat, ko smo zaradi prenove dobili začasno bivališče pri babici, ampak to je že druga zgodba. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, da je bila to nenavadna nedelja. Bilo je po prvih dnevih plavalnega tečaja. Ne spomnim se datuma, bilo je prve dni oktobra.

V novem stanovanju mi je tudi zelo lepo, saj smo se iz babičine hiše preselili v svoje obnovljeno stanovanje.

Kako sem se naučila voziti kolo

Bilo je spomladi leta 2020. Bili so lepi dnevi. Tisti čas smo se držali bolj stran od drugih, ker je bil čas epidemije koronavirusa.

Starša sta mi predlagala, da bi odstranili kolesčka na mojem kolesu, in privolila sem. Odločila sem se, da se bom naučila voziti kolo, kolikor hitro se bom mogla. Skupaj smo odšli na parkirišče bližnje trgovine. Po številnih vzponih in padcih me je eden od staršev še zadnjič potisnil in speljala sem.

Tako sem se naučila voziti kolo.

Lucija Kanalec, 3. b

Postal sem zelen žabec

Nekega dne sva bila z mamó sama doma.

Gledal sem televizijo in pil pepsikolo. Mamica mi je rekla, naj ne pijem toliko pepsikole, a je nisem poslušal. Naenkrat sem se spremenil v zelenega žabca. Mamica je dejala: «Joj, kakšen si! Poklicala bom zdravnika, da te pozdravi.» »Ne,« je zaregal žabec Aljaž, »speci mi palačinke z nutelo in spremenil se bom v Aljaža.»

Aljaž Pecman, 3. b

Rjava žaba

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Lucija. Zašla je na poti iz šole in se znašla pred na videz zapuščeno trgovino. Ni vedela, zakaj se ji je to zgodilo, toda vedela je, da jo zanima zbirka žab, ki jih je videla v izložbi.

Žabe so imele vsaka svojo poličko v praznih, skoraj nezasedenih lesenih predalčkih. Bile so še kar majhne, nobena se ni hotela premakniti iz svojega predalčka. Deklica je nagonsko stopila v prostor, ki je bil nadišavljen s čudnim parfumom. Nenadoma se je začela manjšati in manjšati in na koncu je merila deset centimetrov. Med manjšanjem je tudi porjavela. Šele takrat je opazila, da je zraven nje čuden črn hrib. Nekaj jo je potegnilo v zrak in jo potisnilo v prazen predalček, ki je bil bolj podoben polički. Ko se je velikan oddaljil, je skočila s poličke, pri tem so jo druge žabe začudeno gledale. Ker se je velika gmota, ki je bil verjetno lastnik, obrnil, je obmirovala. »O, čokoladna žaba je padla iz vrečke,« je v smehu dodal lastnik in jo potisnil v vrečko čokoladnih žab, ki je bila poleg žab še v izložbi. Takrat se je spomnila, da je to trgovina, v kateri izginjajo otroci. Nato je v trgovino je vstopil odrasel moški plahega videza, ki je zaprosil za čokoladno žabo. »Seveda, seveda,« je v smehu dodal lastnik in jo potegnil iz vrečke. Podal jo je moškemu, ki je jadrno odšel. Ko sta prišla ven, je začutila, da čar popušča. Moški je nazadnje držal v rokah Lucijo v naravni velikosti. Takoj jo je izpustil in zbežal. Deklica je bila rešena.

Lucija Kanalec, 3. b

Pesmi o ljubezni

Ljubezen je popust,
ko dva si delita popust.
Skupaj se igrata in klepetata,
o, kako rada se imata!

Lukas Prelec, 3. b

Izmed vseh otrok našel sem tebe z iskrico v očeh.
Tebi zaupal sem največje strahove,
med prepadi zidava nove mostove,
skupaj barvava svoj mavrični svet.
Vez, ki se dotika srca, naju bo vedno družila.

Tine Jakofčič, 3. b

Šolski zvonec zazvonil je,
na kosilo gredo vsi,
jaz pa grem domov.
Hitim, nisem brez skrbi.
Ena in edina skrb me teži,
pred mano so počitnice.
Tole me skrbi:
v slednjih res veliko znanja ni!

Lucija Kanalec, 3. b

Gregorjevo

So ptički se ženili,
veselo čivkali,
se imeli radi cele dni.

Veselo so nazdravljali,
so jedli, pili in plesali,
na poroki čofotali.

Tjaž Tomažič, 3. b

Likovna dela

Natalija Gulja, 3. a

Luka Boštjančič, 3. a

Iris Paroški, 3. a

Nika Kljun, 3. a

Filip Mlakar, 3. a

Urša Križan, 3. b

Nika Mršnik, 3. b

Iris Paroški, 3. a

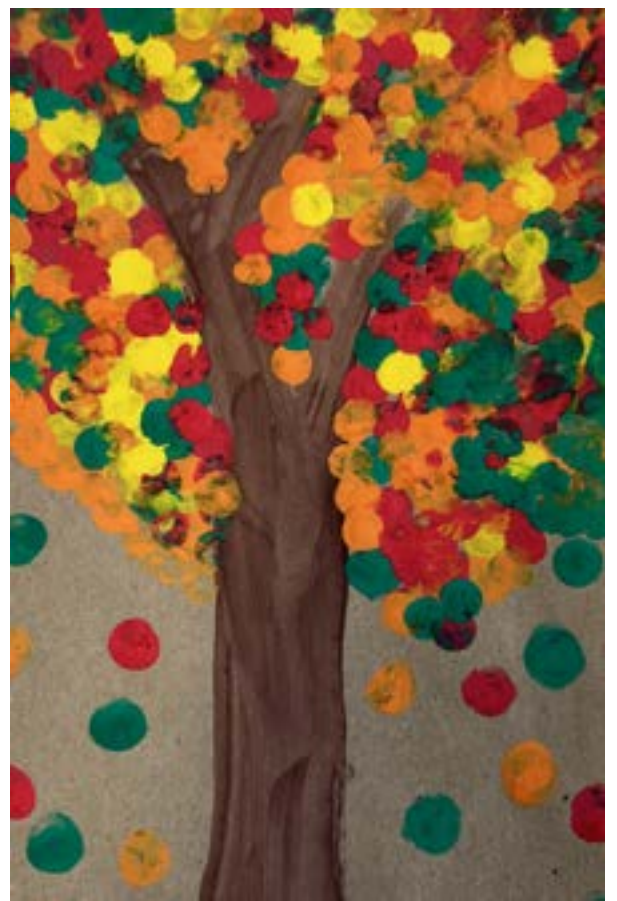
Urša Križan, 3. b

Lucija Kanalec, 3. b

Anika Kirn, 3. b

Ajla Sadiković, 3. b

Larisa Fatur, 3. b

Urša Kirn, 3. b

Larisa Fatur, 3. b

4. razred

Likovna dela

Taja Kovačič, 4. b

Mija H. Dragutinović, 4. b

Iris Čekada, 4. b

Enea Keserović, 4. b

5. razred

Literarna dela

Pismo bodočim rodovom

Dragi moji!

Naj vam nekaj povem. V svetu, kjer boste živeli, upoštevajte in bodite pozorni na kar nekaj stvari: razmišljajte s svojo glavo, zaupajte samo ljudem, ki jih dobro poznate, ne lažite in ne kradite.

Zdaj pa še nekaj drugih nasvetov. Na našem planetu imamo tudi naravne nesreče, kot so na primer poplave, požari, potresi ... Imamo tudi podnebne spremembe. Ne vem še natančno, kaj to pomeni, vendar vam vseeno povem. Pazite, kaj se dogaja okoli vas in izberite varnejšo pot. V šoli spoštujte učitelje, doma pa starše.

Svet postaja vedno bolj onesnažen, nesramen in predvsem poln kriminala. Zato ste tukaj vi. Vi ste naslednja generacija, ki lahko nekaj spremeni. V tem času se dogajajo tudi volitve. Volitve so glasovanje za župana mesta ali predsednika države.

Upam, da boste v življenju uspešni in zelo srečni. Upam pa tudi, da boste upoštevali moje nasvete.

Petja Macarol, 5. a

Darilo

Darilo bi lahko veliko pomenilo, lahko pa bi bilo le za razvedrilo.

Pazi! Lahko se ti bo polomilo ali pa se je že zlomilo.

Darilo lahko imaš rad, ampak ne tako, kot te ima rad brat.

Z njim greš lahko smučat ali pa se v smeti "lučat".

Zanj lahko skrbiš lepo ali pa grdo.

Lahko je dobro ohranjeno ali pa že na začetku pokvarjeno.

Nina Gojak, 5. b

Zakaj imamo prijatelje?

Prijatelje imamo radi, ker se veselijo z nami.

Skupaj zelo radi smo in se super zabavamo.

Prijatelje imamo, da nismo sami, oni nam vedno stojijo ob strani.

Radi jih imamo in brez njih živeti ne znamo.

Ko se z njimi pogovorimo, hitro vse skrbi pozabimo.

S prijatelji se imamo radi, pa čeprav smo vsi še mladi.

Anja Pipan, Kristjan Ristović, Tinkara Frank, Nina Gojak, Tina Jenko, Lamia Bratović, Ana Anzelc, 5. b

Šola je zakon

V šoli se imamo lepo,
radi pišemo, rišemo in beremo.

V šoli se tudi veliko učimo,
a včasih tudi zbolimo.

V šoli nam je lepo,
ker se vsak dan družimo.

Kim Marinac in Ana Anzelc, 5. b

Šola je včasih zasebna,
a ni prav nič posebna.

Vsak se šole veseli,
od učenja se poti.

Vsakemu je šport zabava,
matematika pa resna težava.

Od zgodovine, kemije do geografije,
vsa snov se ti po glavi prelije.

Lamia Bratović in Jaša Špilar, 5. b

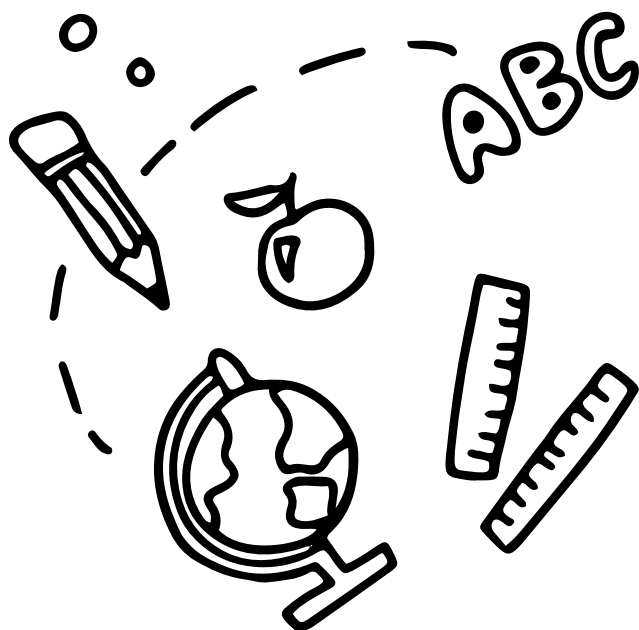
Rada imam

Rada imam vse,
kar gre mojim staršem na živce,
konča se na e
in pri tem zabavam se.

Rada plezam na drevo,
ki je tako tanko,
kot da se bo kmalu zlomilo,
jaz pa bi potem padla na gomilo.

Rada zganjam hrup,
ko v sobi mešam za mravlje strup,
ki jih je cel kup,
zato jih sovražim bolj kot besedo protistrup.

Nina Gojak, 5. b

Likovna dela

Miha Vodopivec, 5. a

Mihaela Vrh, 5. a

Anja Pipan, 5. b

Meri K. Valenčič, 5. b

Taja Tomšič, 5. b

Lamia Bratovič, 5. b

Kristijan Ristović, 5. b

Nina Gojak, 5. b

Tinkara Frank, 5. b

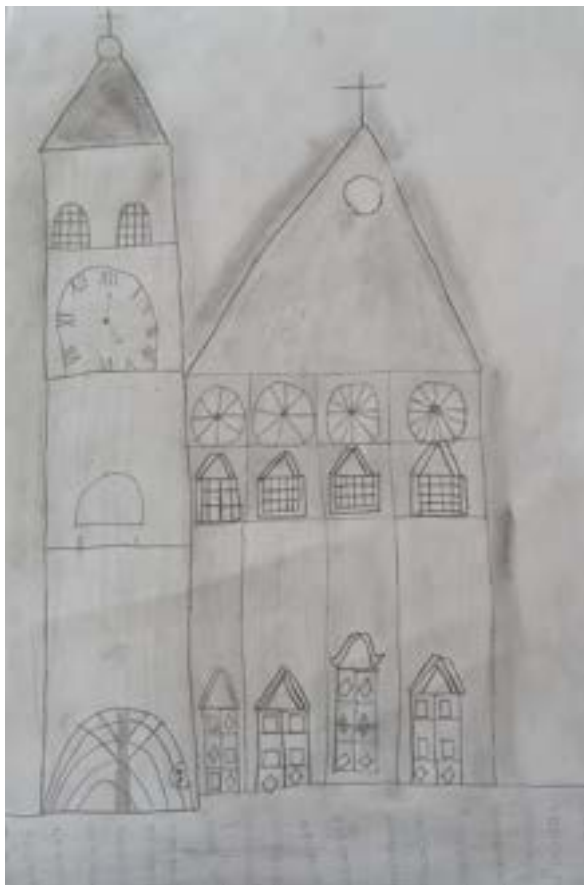
Anja Pipan, 5. b

Jaša Špilar, 5. b

Jurij Grk, 5. b

Kim Marinac, 5. b

Ana Anzelc, 5. b

6. razred

Literarna dela

Ronja, razbojniška hči (nadaljevanje)

Ronja, razbojniška hči je mladinski roman švedske pisateljice Astrid Lindgren. Ronja živi z očetom, mamo in dvanajstimi razbojniki na gradu. Ker je edini otrok v tem gradu in ji starši puščajo veliko svobode, raziskuje grad in njegovo okolico, pri tem pa doživi marsikaj zanimivega. Spozna tudi svojega vrstnika Birka, s katerim se spoprijateljita; nekaj časa celo živita sama v Medvedji jami, potem ko se je Ronja sprla z očetom. Na koncu se z očetom pobotata, toda Ronjo in Birka mika, da bi še eno pomlad preživela v Medvedji jami ...

Ko sta se spomladi Ronja in Birk vrnila v Medvedjo jamo, sta bila srečna, saj sta spet srečala vse svoje gozdne prijatelje.

Po nekaj urah pospravljanja jame sta se odpravila na travnik pogledat Mrho in Divjaka. Neskončno sta se ju razveselila. Konja sta nahranila, medtem pa se je že začela pripravljati nevihta. Pojavile so se prve kaplje, potem pa je začelo deževati, kot da bi se utrgal oblak. Konja sta bila zelo vznemirjena in sta stekla vsak v svojo smer. Ronja je zavpila: »Divjak, Mrha, kje sta?!« A o njima ni bilo ne duha ne sluha. Ronja in Birk sta vsa premočena stekla do drevesa, kjer je Ronja planila v jok. A v trenutku jo je Birk pobožal in rekel: »Sestrica moja, nikar ne jokaj, saj ju bomo našli!« Ronja se je pomirila in vzdihnila: »Ja, prav imaš.« Počasi se je stemnilo, dež ni več tako nalival in odpravila sta se v jamo. Od utrujenosti sta v hipu zaspala, a Ronja se je kmalu zbudila, saj ni mogla nehati misliti na Mrho in Divjaka. V nahrbtnik je spravila lučko, dežnik, nekaj hrane in se odpravila poiskat konja. Hodila je in hodila, medtem pa je zaslišala gozdnice, kako vpijejo: »Kje je to človeško bitjece, kje je, kje je?« Ronja se je hitro skrila za skalo in molčala. Birku se ni niti sanjalo, da je ni več ob njem, saj je mirno spal v jami. Nenadoma je Ronji iz nahrbtnika padla lučka. Gozdnice so to slišale, zletele nad skalo in jo obkolile. Ronjo je bilo zelo strah. Gozdnice so jo prijele in odnesle v svoje gnezdo. Kmalu zatem se je tudi Birk prebudil in ugotovil, da njegove sestrice ni več v jami. Hitro je skočil pokonci in zaskrbljeno gledal po jami, nato pa še okoli nje. Klical je Ronjino ime, a zaman. Ronja je postala ujetnica gozdnic in zaskrbljeno stokala ter upala, da jo bo kdo rešil. Medtem ko je Birk iskal Ronjo, je v daljavi zagledal Divjaka in z njim Mrho. Bil ju je zelo vesel, saj mu bosta pomagala rešiti Ronjo. Zajahal je Divjaka, tudi Mrha je šla z njima. Ko so prispeli do skale, se je Mrha ustavila in zavohala Ronjin nahrbtnik. Divjak in Birk sta se ji približala. Birk jo je prijazno pohvalil. Nato ju je Mrha vodila naprej in prispeli so do kraja, kjer so gnezdile gozdnice. Birk je pogumno stopil pred zlovešče ptice in dejal: »Sem Birk Borkason in prišel sem po svojo sestrico.« Ronja je presenečeno pogledala in si oddahnila, saj je zagledala Birka in konja. Zatem pa se je zgodilo nekaj čudnega; gozdnice so Ronjo v trenutku vrnile Birku in nato prosile, da jim odpusti Ronjino ugrabitev in izrazile željo, da bi postali prijatelji. Birk in Ronja sta se spogledala in prikimala. Gozdnice so od veselja zavreščale. Toda Birk je še dodal: »Zmenjeno, a pod pogojem, da boste naju in vse druge v gozdu pustile pri miru.« Gozdnice so bile takoj za to.

Tako so gozdnice postale prijazne, Birk, Ronja in oba konja pa so to pomlad v gozdu doživeli še marsikatero zanimivo dogodivščino.

Lina Primc, 6. b

Ko sta se Ronja in Birk preselila nazaj v jamo, se jima je zgodilo nekaj zares nenavadnega. Gozdnice so znane kot zares nevarne živali, pravzaprav so najbolj nevarne živali v Mattisovem gozdu.

Nekega čisto navadnega dne sta se Birk in Ronja zbudila v Medvedji jami. Pojedla sta zajtrk, dala nekaj za pod zob tudi zajčku, ki je skakljal okrog jame, nato pa sta odšla plezat po drevesih kot vsako jutro. Po plezanju sta bila vedno utrujena, zato sta šla sest zraven reke, da si odpočijeta in malo namočita noge. Ko sta nekaj časa sedela ob reki, je Birk kakih deset metrov stran zagledal gozdnice. Od njih še čisto malo naprej pa je stala jama. Birk je vrgel kamen v sredino jate in se hitro skrila. Vse gozdnice so zletele v zrak, le ena je ostala na tleh, saj je v njeno krilo vrgel kamen. Odšla sta bližje, da bi ji pomagala, a ta ni bila kot ostale. Ni ju hotela spraskati do krvi. Tudi njima se je zdelo čudno, zato sta jo vprašala, če ni morda še kaj drugega zadel in ne le krila, celo vprašal jo je, če je morda bolna, a gozdnica ni nič drugega rekla, kot da potrebuje pomoč. Vsi skupaj so odšli v jamo. Tam nista našla ničesar uporabnega, razen rastline z zelo tankimi, prepogljivimi in dolgimi listi. Ker takrat ni bilo ničesar drugega na voljo, sta ji povila krilo kar s tistimi listi. Med povijanjem rane je gozdnica zaspala. Položila sta jo na Birkovo posteljo. Zbudila se je pozno zvečer. Ronja in Birk sta bila še vedno pokonci. Razmišljala sta, kaj bi jima lahko vse gozdnica naredila sedaj, ko je v njuni jami. Nato sta zaslišala nekakšen zvok, podoben zehanju, in se pri priči skrila. Gozdnica se jima je približala in razložila, da jima ne bo storila nič hudega, saj ni takšna kot ostale. Skupaj so se družili kakšna dva tedna. Takrat sta preverila, ali se je morda pozdravila in tudi se je. Da proslavijo njeno ozdravitev, so odšli na daljši sprehod po strugi. Prišli so do vrha slapa, kjer so srečali tudi druge gozdnice. Povabile so svojo izgubljeno prijateljico nazaj v jato, a ker se ni hotela vrniti, so porinile Ronjo in Brka naravnost v slap. Gozdnica je poletela za njima in ju zgrabila za ramena. Odložila ju je pri reki.

Gozdnica je prisegla, da se ne bo pridružila svoji jati. Ker ju je rešila, sta jo poimenovala Ljubezniva. Od tistega trenutka dalje je gozdnica živela z njima.

Marija Mejak, 6. b

Birk in Ronja sta se drugo pomlad spet odpravila v Medvedjo jamo.

Ko sta prišla, sta jamo najprej očistila. Po čiščenju sta se odločila, da pogledata, kako gre kaj čredi, v kateri so bili tudi Mrha, Divjak in Lia. Iskala in iskala sta čredo, dokler je nista našla na velikem, sočnem pašniku. Čreda je bila kar velika, zato sta se odločila, da bo Ronja poiskala Lio, Birk pa Mrho in Divjaka. Birk je bil ves zadihan. Mrho in Divjaka je že videl, a ko bi le ostala in mu ne bežala neznano kam, bi mu bilo zagotovo lažje. Želel si je odpočiti, ko ga je Ronja zaklicala, naj pride k njej. Krik je bilo slišati na drugi strani pašnika, zato je to za Birka pomenilo še več teka. Poln znoja je pritekkel do Ronje in jo vprašal: »No, kaj si mi hotela pokazati?« Ronja je z roko pokazala na Lio, ki je Birk sploh ni videl, zraven nje pa še dva ljubka žrebička. Oba sta žrebičke zelo oboževala in sta skoraj ves dan preživela pri njih. »Pozno je že, morava se odpraviti v jamo, če nočeva, da naju gozdnice napadejo,« je rekla Ronja. Ko sta se že odpravljala, da gresta domov, je nekaj nenadoma zakričalo: »Mala človeška bitjeca, o, to bo tekla kri, huhu!« Preden sta se zavedala, sta bila obkrožena z gozdnicami. Iz te godlje se nista mogla kar tako rešiti. Bila sta šibki tarči za gozdnice, toda v kakšni nevarnosti sta bila šele žrebička, ki ju njuna mati ne more dobro obvarovati. Ko je bilo že vse upanje izgubljeno, so se zaslišali glasovi razbojnikov: »Pustite ju, ve grde gozdnice!« V daljavi so se že videli obrazi razbojnikov na konjih, na dveh sta bila tudi Ronjina mama Lovis in Birkova mama Undis. Razbojniki so odganjali gozdnice s svojimi baklami in meči, medtem ko sta materi odpeljali svojega otroka do konjev. Ko so končno uspeli pregnati gozdnice, sta jim Birk in Ronja pokazala Liina žrebička, ki sta ju skušala obvarovati pred gozdnicami. Polnoč se je bližala in razbojniki so odšli domov, še prej so morali odpeljati Birka in Ronjo do jame. Pospremili so ju do tja, sami pa so nato odšli v grad. Ronja in Birk sta se v jami dogovorila, da bosta jutri žrebička še enkrat obiskala, nato pa sta od utrujenosti hitro zaspala.

Mija Pecman Dedić, 6. b

Ploščata ploščata tetka

Nekoč je ob cesti stala ploščata hiša in v njej je živela ploščata ploščata tetka. Ta ploščata ploščata tetka je imela ploščat pašnik s tremi ploščatimi ovci.

Nekega dne je ploščata ploščata tetka ostrigla svoje ploščate ovce in iz ploščate volne naredila tri ploščate puloverje. Spravila jih je v ploščato omaro in šla v ploščato stranišče. Ko se je vrnila, ploščatih puloverjev ni bilo več v ploščati omari, saj jih je pojedel ploščati molj. Ploščata ploščata tetka je odšla k ploščatemu kmetu in ga vprašala, če bi ji lahko dal nekaj ploščate volne za ploščat denar. Dal ji je veliko ploščate volne za veliko ploščatega denarja. Ploščata ploščata tetka je spletla še nekaj ploščatih puloverjev, jih dala v ploščato omaro in se skrila za ploščat rob zidu. Ko je prišel ploščati molj, da bi pojedel še te ploščate puloverje, je ploščata ploščata tetka stekla izza ploščatega roba zidu in s ploščato palčko ubila ploščatega molja.

David Tarič, 6. a

Trikotni zmaj

Na drugi strani sveta v trikotnem gozdu, po katerem teče trikotna reka, stoji velik trikoten grad. Ima trikotna okna, trikotna vrata, trikotno streho, varuje ga trikotno obzidje. V njem živita trikotna princesa in trikotni princ. Varuje ju veliko trikotnih stražarjev.

Princ in princesa sta živela lepo in mirno trikotno življenje, vse dokler ju ni nekega dne napadel velik trikotni triglavi zmaj. Imel je res ogromno trikotno telo, ostre trikotne zobe in bruhal je ognjene trikotnike. Priletel je iz trikotne dežele zmajev. Trikotni princ in trikotna princesa sta prestrašena zbežala in se skrila v trikotno klet.

Trikotni stražarji so trikotnega triglavega zmaja začeli obstreljevati s trikotnimi loki in trikotnimi puščicami. Streljali so tako dolgo, dokler se trikotni zmaj ni prestrašil in s svojimi velikimi trikotnimi krili odletel v svojo trikotno deželo zmajev.

Trikotni zmaj se ni nikoli več vrnil, trikotni princ in trikotna princesa pa sta do konca svojih dni srečno živela v trikotnem gradu.

Luka Skok, 6. a

Okrogel stric z okroglim psom

Nekoč je v okrogli bajtici živel okrogel okrogel stric z okroglim psom. Okrogli stric je bil tako okrogel, da je potreboval vsaj pet metrov široka vrata. A bil je tako prijazen, da so ga vsi v okrogli vasi imeli radi.

Nekega dne je okrogli stric s svojim okroglim psom šel na sprehod v okrogel gozd. Prišel je do velike okrogle jame, ki je še nikoli v svojem življenju ni videl. Šel je vanjo in hodil in hodil več okroglih ur, dokler ni prišel do velike okrogle jase z okroglimi kravami, ki so ga hotele napasti. Hitro je stekel proti izhodu in prišel do velikega okroglega potoka. V njem je plavala zlata okrogla riba. Povedala mu je, da bo, če bo hodil približno eno okroglo uro, prišel do velikega okroglega gradu, kjer bo lahko izkopal velike okrogle zlatnike.

Okroglasti stric se je s svojim okroglim psom hitro odpravil do okroglega gradu in hotel odpreti okrogla vrata, ampak bila so zaklenjena. Začel je kopati, da bi našel okrogle zlatnike, ampak imel je preveč okroglaste roke, zato ni mogel dolgo kopati. Odločil se je, da bo poiskal okroglasto lopato. Okroglo jo je iskal, a je ni našel. Prehodil je vse okrogle pašnike in jase in gozdove, lopate ni bilo nikjer. Vrnil se je k okrogli ribi in ji povedal, da ne najde okrogle lopate. Okrogla riba mu je prinesla okroglo leseno lopato. Hitro je odhitel k zakladu, okroglo je kopal in kopal in končno je našel okroglo skrinjo, v kateri je bilo veliko okroglih zlatnikov. Okroglo se je zahvalil okrogli ribi ter odhitel domov.

Celi vasi je povedal, kaj je našel in kakšna je bila njegova okrogla pot. Prav okroglo vesel je bil in srečen. Okroglo je bil bogat, vsi okrogli ljudje so ga imeli še bolj radi.

Našel si je okroglo ženo in skupaj sta živela srečno vse do konca svojih okroglih življenj.

Eva Ana Logar, 6. a

Pravljica o palčku Tulipančku in velikanu Nežnem

Nekoč je živel palček Tulipanček. Tako ime je dobil, ker je živel v tulipanu, ki je imel rdeče cvetove in temno zelene liste. Rad je nosil roza-modre hlače, obut pa je bil v rumeno-zelenih čevljih z zvončkom. Zelo rad se je družil z velikani, ki so bili vseh vrst: eni so bili nagajivi, drugi sramežljivi. Tulipančkov najboljši prijatelj je bil Nežni. To je bil najbolj sramežljiv in neroden velikan: vse stvari, ki se jih je dotaknil, so se podrle ali zlomile.

Nekega dne, ko je sonce močno sijalo, se je Nežni sprehajal s Tulipančkom po gozdni jasi. Z dreves so viseli čebeli panji. Nežni je bil prevelik in je podrl panj, iz njega se je usulo čebel. Tulipanček ni imel težav, skrnil se je pod gobe, Nežni pa je moral teči do prve mlake, v kateri se je skrnil pod lokvanji. Tam je ostal vse do sončnega zahoda, ko so se čebele vrnile v svoje panje. Nežni in Tulipanček sta lahko mirno odšla domov.

Nežni je Tulipančka povabil k sebi, pripravila sta si bogato obložene sendviče in čokoladno mleko, ponudil mu je tudi svojo velikansko posteljo. Tulipanček je ponudbo sprejel in oba sta zaspala v mehki, velikanski postelji.

Anja Česnik in Sabina Udovič, 6. a

Debela debela tetka

Nekoč je v Debeli vasi živela debela debela tetka. Nekega dne je šla po vasi s svojim debelim prašičem, da bi ga prodala. Med potjo je debela debela tetka prišla do debelega debelega moža, ki je sedel na klopci pred hišo. Debela debela tetka je debelemu možu povedala, da debelega debelega prašiča prodaja za debel debel krajcar. Debeli mož je rekel, da debelega debelega prašiča kupi. Debela debela tetka je vzela debeli krajcar in šla na kmetijo po novega debelega prašiča.

Tako se je ta debela zgodba ponavljala dan za dnem.

Neža Mejak, 6. a

Velik velik pes

Nekoč je v zelo veliki pasji uti živel zelo velik pes. Lastniki so mu dali ime Zelo velik velikanko, ker je bil že kot mladič zelo velik. Ko je bil star tri leta, je prerasel najvišjega člana družine, ki je meril zelo veliko, kar dvesto osem centimetrov.

Takoj ko so videli, da je tako zelo velik, so ga prijaviili na vojaško usposabljanje za pse, kjer so ga takoj sprejeli. A kmalu so bili zelo razočarani, saj je bil najslabši v svoji skupini; ves čas se je hotel samo igrati in crkljati. Ker mu to ni uspevalo, so ga prijaviili še na policijsko akademijo za pse, a tam se je zgodilo enako.

Odločili so se, da ga bodo imeli le kot običajnega družinskega psa. Čez tri leta je pri višini štiristo trinajst centimetrov podrl rekord za največjega psa na svetu.

Nekega dne je v lastnikovo hišo vdrl tat, a še preden je lahko kaj ukradel, ga je zelo velik pes podrl na tla. Tatu je policija odpeljala in o zelo velikem psu je pisalo po vseh časopisih.

Urban Bremec, 6. a

Svetlikasti pomidorček

Svetlikasti pomidorček je imel svetlikast kamenček.

Nekega dne se je svetlikasti pomidorček igral s svetlikastim kamenčkom, ki je zletel po svetlikasto svetlikanjočem se klančku, ki je vodil v svetlikasto reko. Ko je svetlikasti pomidorček opazil, da se njegov svetlikasti kamenček oddaljuje proti svetlikasto svetlikajoči se reki, je bil v šoku. Vseeno je stekel za svetlikasto svetikajočim se kamenčkom in se spotaknil čezenj tako, da sta se oba odkotalila v svetlikasto reko, ki je zaradi tega postala še bolj svetlikasta.

Trinny Škrabolje, 6. a

Pa še mi prebesedimo besede

Izmislimo si besede
za različne vede.

Stranišče, recimo,
naj bo splaknišče,
kosilo in večerja pa kočirja ...

Tele izmišljotinke res so pobalinke.

Zarja Šajn, 6. a

Zradirka briše svinčnik,
zbrisalec pa pero.

Voztraktor je rdeč
in hitro je vozeč.

Mlekrava daje mleko,
krava pa meso.

Učiola nas uči,
svoboda pa spusti.

Patrik Mršnik, 6. a

Besede morajo imeti smisle,
četudi umazane in kisle.
Učenci pišejo besede na mize,
zaradi tega učitelji doživljajo krize.

Ena od mojih prebesedenih besed je laučī,
ki pomeni avči.
Letokopter je helikopter,
koledar pa čolendar,
ura je tiktura,
bilobogija je biologija ...

Kaj si pa ustvaril ti?

Trinny Škrabolje, 6. a

Danes sem se izbudil,
ker me je letikopter lovil.
Ko sem vstal,
sem na levi nogi pristal.
Tako sem spoznal,
da le spanjemore sem prestal.

Tak je bil moj dan,
naj gre hitro stran.

Urban Bremec, 6. a

Kdo sem?

V svetu ritma in rime Trinny živi,
njen svet v plesu se vrti.
Z ognjem v očeh pleše pod odprtim nebom,
njene noge premikajo se kot šepetanje,
simfonija gibanja njen ples je srca.
V plesni dvorani ali pod lučmi neba
Trinny se vrti
in njen duh poleti.

Trinny Škrabolje, 6. a

Ime mi Eva Ana je,
včasih le Eva.
V lepem kraju sem doma,
tam prav vsak me pozna.

Sem duhovita,
včasih malo zvita.
V šolo nič rada ne zahajam,
raje ob morju se sprehajam.

Rada ples imam,
z njim živim vsak dan.
Takšno dekle sem jaz,
vedno nasmejan moj je obraz.

Eva Ana Logar, 6. a

Mama, mama, kako naj se opišem,
da pri slovenščini petico si vpišem?
Fant sem, ki s kolesom jo rad pobrišem,
po kolesarski stezi rekorde si pišem.
S skirojem stare starše obiščem,
dvorišče s kredo porišem
in vsak dan s prijatelji na lica si smeh narišem.

Luka Skok, 6. a

Zjutraj zbudim se ves še zaspan,
a komaj čakam novi dan.
V šolo hitro odhitim,
upam, da ne zamudim.
Po šoli košarko rad igram,
doma kar dve mački imam.
Zvečer se težko umirim,
a s knjigo v roki se sprostim in zaspim.

Lovro Pirih, 6. a

Sem David,
košarko igram,
rad se zabavam,
a ne prav vsak dan.

Mama mi reče:
»Pojdi se učit!«
Jaz pa odvrnem:
»A res moram it?«
V šolo hodim rad,
a rajši bil bi doma.
Vse znanje sveta bi rad dobil,
a le malo bi se učil.

David Tarič, 6. a

Ne znam pesmi napisati,
a dobro znam risati.
V šoli nisem vedno odlična,
sem pa pravična.

Doma imam mucka,
ki krajša mi čas,
in psičko, ki laja na glas.

Se rada zabavam,
kitaro igram,
si pesem zapojem,
če besedilo poznam.

Tudi na kocke še nisem pozabila,
želja po igri z njimi me še ni minila.

Zarja Šajn, 6. a

Sem Urban in košarko rad igram.
Treniram vsak dan,
tak je moj plan.

Nerad se učim,
s tem mamo jezim.

Urban Bremec, 6. a

V šoli sem odlična,
a nekaj mi ni prav.
Da bi bila resnična,
grem plesat do trav.
Rada imam ples,
čeprav mi kdaj povzroči stres.

Ko sem srečna,
se počutim večna.

Tjaša Šajn, 6. a

Če bi imel/a enajst ...

Če bi imela enajst Minionov,
bi enega delat' poslala,
medtem ko sama bi plesala.
Drugi bi zame v trgovino šel,
tretji bi mi pico pekel,
četrti za rožice skrbel.
Peti bil bi mi služabnik,
vse bi mi pospravil,
šesti po nakupih bi me peljal.
Z ostalimi res ne vem,
kaj bi počela,
bili bi za rezervo.
No, razen enega,
ki bi ves čas mi družbo delal.

Zvečer bi vsi skupaj gledali risanko Minioni.
Ob polnoči pa vsi bi sladko spali.

Trimy Škrabolje, 6. a

Če bi imela enajst škratov,
bi prvega prav gotovo obdržala,
drugega na Antarktiko bi poslala,
tretji na streho sveta bi šel,
četrtga bi v sobi imela,
peti bi v morje skočil,
šesti bi z oblaki potoval,
sedmi v torbi bi bil,
osmi bi travo nam kosil.
Glede devetega še ne vem,
deseti bi rezerva bil,
enajsti pa bi namesto mene se učil.

Eva Ana Logar, 6. a

Če bi imel enajst beril,
bi prvo prebral,
drugo zažgal,
tretje in četrto bi prodal,
peto za krožnik bi uporabil,
šesto popisal,
sedmo pa porisal.
Osmo bi na glavo si dal,
deveto obesil bi na drevo,
naj ga ptice berejo.
Deseto naslednje leto bi uporabil,
z enajstim pa se v glavo udaril.

Urban Bremec, 6. a

Če bi imela enajst sester,
eno bi imela rada,
drugo bi sovražila,
s tretjo bi se igrala,
s četrto na sprehod bi hodila,
s peto bi plesala,
s šesto kosilo kuhala,
s sedmo bi se zabavala,
osmi bi tečnarila,
z deveto bi igrala igrice,
z deseto bi športno navijala,
z enajsto pa uživala.

Tjaša Šajn, 6. a

Če bi imel enajst koles,
bi deset jih razdelil,
enega pa sebi bi pustil.

Prvega bratcu podarim,
drugega mama vzame
in z njim po gobe gre.
Tretjega tata dobi,
z njim na delo odhiti.
Četrto kolo dedku dam za trening kosti,
peto nona dobi,
da z njim si glavo zbistri.
Šesto, sedmo, osmo sosedom podarim.
Deveto za razstavo je,
deseto moj prijatelj dobi.
Ajoj, z enajstim se stric v zid zaleti.

Matic Jakofčič, 6. a

Če bi imela enajst ur,
bi prvo v predsobo dala,
drugo v škatlo bi zaprla,
tretja sobo bi krasila mi,
skrbela, da na zajtrk se ne zamudi.
Četrto na roki bi nosila,
peto učiteljici bi podarila.
Sošolec šesto bi dobil,
s sedmo babico bi razveselila.
Osmo in deveto na tržnici bi prodala,
z evri kupila bonbone bi si in druge stvari.
Deseta za staro šaro bi bila,
enajsta pa bi roko moje sestre krasila.

Emma Černigoj, 6. a

Če bi imel enajst golobov,
s prvim bi v šolo hodil,
z drugim bi po morju blodil.
Tretji bi kosilo kuhal,
peti golob bil bi pripet,
da s šestim ne bi odšel v svet.
S sedmim golobom bi v trgovino hodil,
z osmim pa mami se skrtil.
Deveti bi se rad igral,
deseti pa se cele dneve cartal.
Zadnjega, enajstega, pa bi prodal,
da lahko bi v miru spal.

Luka Skok, 6. a

Če bi imela enajst Em,
bi z eno v disko šla,
z drugo na Slovenija ima talent,
s tretjo na Joker out koncert.
Četrta bi mi nagajala,
s peto bi se šalila,
s šesto bi pela,
s sedmo vedno bila bi vesela.
Z osmo bi se kratkočasila,
a z deveto dolgočasila.
Z deseto jedla bi,
z enajsto zaklad iskala bi.

Zarja Šajn, 6. a

Če bi imel enajst knjig,
prvo bi redno bral,
drugo skrbno shranjeval.
Tretjo bi imel za okras,
z listi četrte bi si brisal obraz.
Peto bi v Afriko podaril,
šesto, najljubšo, v omaro bi skrtil.
Sedmo bi takoj zvil,
osmo – osmo sem komaj zdaj odkril!
Deveto bi prijatelju dal,
deseti bi platnice zvil,
v enajsti lep zapis bi bil.

Lovro Pirih, 6. a

Eno bi mačko zase imela,
druga za zalogo bi bila,
tretjo stran bi dala,
četrto bi sosed vzela.
S peto ne vem, kaj bi,
šesto verjetno Ema dobi.
Sedma naj v zavetišče gre,
osma naj v zaporu spi,
deveti zmešalo se je,
skače sem ter tja.
Deseta v hlevu bo prespala,
enajsta pa naj znajde se.

Kaja Šenkinc, 6. a

Med počitnicami

Med počitnicami rad dolgo spim
ali pa tudi kaj postorim.
Rad grem na morje,
tam ribe lovim,
družini večerjo priskrbim.
Popoldne odpeljem s kolesom se v park,
saj tam me čaka prijatelj Mark.
Skupaj odigrava tekmo košarke,
kdor zgreši zadnji met,
plača sladoled.

Med počitnicami mi je strašno lepo,
a kaj, ko hitro minejo.

Urban Bremec, 6. a

Poletne ali zimske,
ni važno katere,
oboje imam rada,
da ne bo zamere.

Z družino hodimo na morje
pa tudi v visokogorje.
Na morju je vroče,
v hribih hladno,
a vseeno povsod je lepo.

Tjaša Šajn, 6. a

Počitnice, počitnice, hočem počitnice!
Hočem jih vsak dan!
Krompirjeve in zimske premalo so,
počitnice imeti vsak dan bilo bi prelepo.

Ema Černigoj, 6. a

Počitnice so tu:
morje in smeh,
neskončna je zabava v poletnih dneh.
Igranje s prijatelji,
spanje do desetih,
brezskrbno uživanje,
na ustih le smeh.

Luka Skok, 6. a

Počitnice imamo radi vsi,
vsak iz šole z veseljem odhiti.
Moje počitnice so zelo lepe,
še lepše, kot ima jih ribič Pepe.

Počitnice po navadi preživljam z družino
in vedno se imamo fino.
S čolnom po morju drvimo
in veliko rib ulovimo.

Lovro Pirih, 6. a

V jesenskih počitnicah po gobe sem šel,
košaro sem s seboj imel.
Jurčki, "kutnovke", marele ...
Vseh bilo je na pretek.
Košara je ročaj skoraj izgubila,
veliko težo je nosila.

Benjamin Kosič, 6. a

Juhu, počitnice so tu!
Zadnji šolski dan je mimo,
hitro torbo v kot odložimo.
Že naslednji dan na morje odhitimo,
da se dobro plavati naučimo.

Ko domov se vrnemo,
se s kolesi po vasi gor in dol podimo.

A september hitro se približuje,
fantom slabo voljo privablja.
Spet torbe na rame damo
in v šolo z njimi odkrevljamo.

Matic Jakofčič, 6. a

Smrečica

Čez leto si zelena,
pozimi pa okrašena.
Lučke na tebi sijejo,
moje oči rade k tebi zavijejo.

Na tvojih vejah balončki visijo
in te še bolj krasijo.
V družine prinašaš veselje,
saj kupi daril otrokom
uresničujejo želje.

Kaja Zadnik, 6. b

Leta

S sedmimi leti smo v šolo šli
in smo prestrašeni bili.
Naše torbe so večje od nas bile,
v njih pa zvezki in barvice.

Kmalu smo brati začeli,
računati in pisati.
Učiteljicam smo »kravžljali« lase,
saj pri pouku poslušal ni čisto nihče.

Zdaj mislimo, da odrasli smo vsi,
ko izpod nosa vsem ena dlačica štrli.
Poredni znamo biti mi,
to učiteljicam prav nič pri srcu ni.

Matic Tomažič, 6. b

Darovi

Zimski čas,
čas darov,
mrzlih noči
in nasmejanih ljudi.

Otroški pogledi
hitijo čez prag.
Veselo na delo,
glej, prihaja že dedek Mraz.

Stari mož
na delo hiti,
ob decembrskih večerih
darove deli.

Maks Barone, 6. b

O žabicah in dežniku

Ob jezeru sem ves dan stala,
kamne ploščate sem iskala
in v jezero žabice metala.

V jezero začele so kapljice padati,
nato v roke dežnik sem prijela,
saj gre rad s človekom na sprehod.

Dežnik odpre svoja krila
in se zasmеji,
saj si želi, da dežne kapljice lovi
in prešteje, koliko žabic v jezero zleti.

Lina Primc, 6. b

Lepe stvari

Lepo je, kadar je sonce nad tabo.
Lepo je, kadar objameš svojo mamo
In kadar se ti zdi, kot da letiš.

Lepo je, ko neverjetne dogodivščine
doživiš
in ko vidiš slap z mavrico.

A najlepše je takrat,
ko vidiš družino,
ki jo imaš rad.

Marisa Kompan, 6. b

Zlato sonce

Zlato sonce žari, vse se blešči,
zlato sonce sije, vročina nas oblije,
zlato sonce sije, oblak ga zakrije.

Zlato sonce nas gleda
kakor naša soseda,
bulji v nas radovedno,
vse nadzira in opazuje redno.

Zlato sonce pozimi
vse manj in manj vidi,
firbčna soseda pa z okna opazuje,
ker je dan vedno krajši, tožna žaluje.

Zlato sonce spomladi spet dlje časa gleda,
tudi naša soseda je bolj budna,
nič kaj spomladansko trudna.

Zlato sonce poleti žari na polno,
soseda nas gleda vsak dan,
bulji in bulji v nas ves popoldan.

Hana Vičič 6. b

Bele ptice

Ko se noč spusti z neba
po srebrni niti,
so otroci v posteljah.

Na oči jim sedejo
lahke bele ptice,
s kljunčki tiho spletajo
sanjske nogavice.

V spanju jih nataknejo
vsem, ki trdno spijo,
lička jim poljubljajo,
v neznano odletijo.

Jani Bevčič, 6. b

Sladki greh

Od sladkarij mi je muka,
iz ust mi že sladkor kuka.
Za celo leto jih imam zadosti,
nočem jih videti do konca mladosti.

So kot greh, ki se ti stopi v ustih,
prevečkrat se mi pogled ustavi na tortah pustih.
Rada bi se jih znebila,
da bi jih tako lažje pozabila.

Ko pomislim, kaj bom brez bonbonov,
to je kakor zabava brez balonov.
Od njih se ne bom poslovila,
odločila sem se, da jih bom vedno ljubila.

Marija Mejak, 6. b

Rimanje

Rimanje mi ne gre prav dobro.
Rimo iščem v kupu slame
kot iglo, s katero moram zašiti rokave.
In zdaj točno vem, da vse oči strmijo vame.

Mogoče lahko napišem pesem o živalih
in mačko rimam s tačko ali pa kačko s klopotačko.
Ampak potem se mi ne izide za račko,
ki jo moram klicati Hlačko.

Tukaj pa so še izmišljotine,
s katerimi lepo hišo rimam z grdo mišo,
ki je sploh ni v slovarju,
je pa najlepša beseda v pesnikovem raju.

Od vsega tega rimanja se mi že vrti!
Zato naj bo to konec
in besed poln lonec.

Mija Pecman Dedić, 6. b

Adijo, jesen!

Zeleno listje blede,
vse rumeni.

Dnevi so krajši,
zima prihaja,
njo pa imam najrajši.

Jesen prinaša oblake in dež,
a v takšnem vremenu
ne maram hoditi v šolo peš.

No, počakajmo še malo,
morda bo kmalu snežna idila,
to pomeni,
da bo tudi ta jesen minila.

Petar Primc, 6. b

Danes se pesem dolgočasi

Danes se pesem dolgočasi,
ure in ure preživi na terasi.
Ne ve, kaj naj si misli,
gleda v dve prazni pismi.

Pesem se dolgočasi,
zaspala je na mizi naši.
Zvečer gleda v luno,
poskuša skriti svojo domišljijo bujno.

Pesem se dolgočasi,
na vse pomisli prepočasi.
Nima kaj početi,
le v knjigi ždeti.

Hana Vičič, 6. b

Pesem o živalih

Jaz imam živali rada.
Najljubša mi je panda,
ta, ki cele dneve
bambus grizlja.

Psi so mi tudi ljubi,
z njimi dolgčas ni.
Enega imam doma
in tega ljubim, kar se da.

Mucki mali ljubki so,
radi igrajo se zelo.
Jaz živali rada imam,
saj prav dobro jih poznam.

Marisa Kompan, 6. b

Alergija je bedna

Alergija je bedna,
se mota mi po glavi,
sprašujem se, zakaj
moker dež je ne ustavi.

Me skelijo oči,
prah je v zraku
že celih pet dni.

Cvetni prah v nosek mi gre,
kihnem tako,
da pokažem zobe.

Matic Tomažič, 6. b

Hiša

Živim v taki lepi hiši,
v kateri ni tistih grozних miši.

V hiši je zelo lepo
kot v gradu nad zemljo.
Postelja in pohištvo vse je iz zlata,
le grda miška iz luknjice včasih
pricaplja.

In še zraven avto iz diamantov
se lepo blešči
kot nasmeh tvoj na licu,
kadar prešerno se smejiš.

Sara Omerčič, 6. b

Likovna dela

Anja Česnik, 6. a

Tjaša Šajn, 6. a

Mija P. Dedić, 6. b

Lara Ujčić, 6. b

Marisa Kompan, 6. b

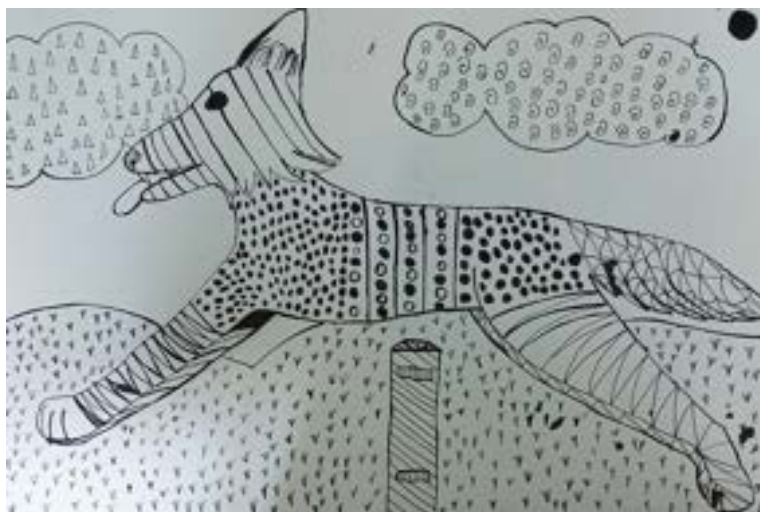
Klemen Tomažič, 6. b

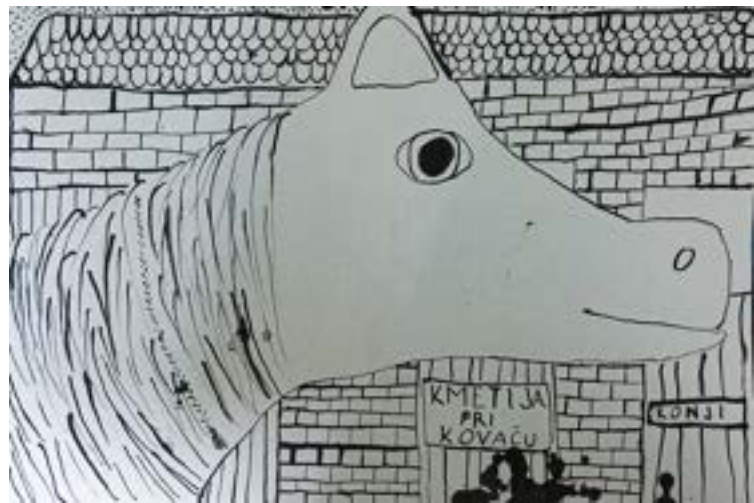
Mija P. Dedić, 6. b

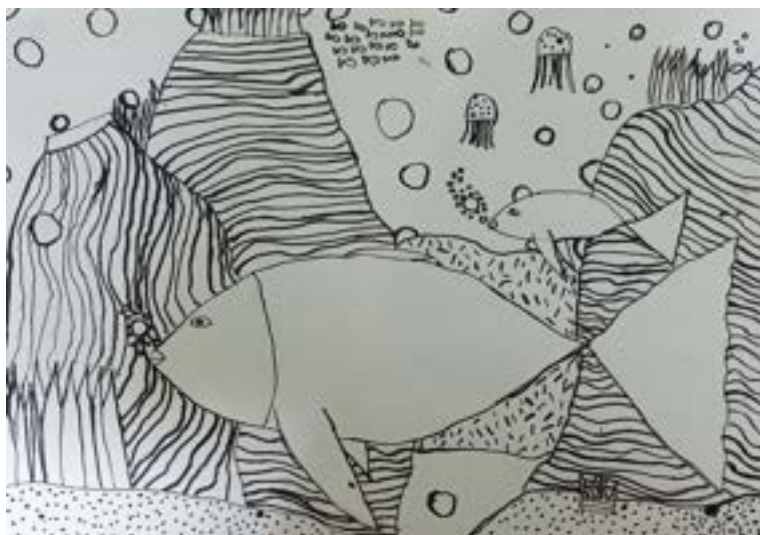
Sara Frank, 6. b

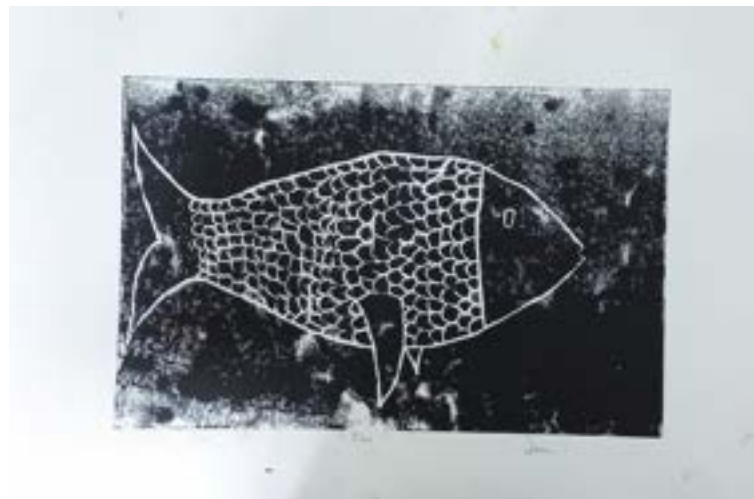
Hana Vičič, 6. b

Marija Mejak, 6. b

Jani Bevčič, 6. b

Jani Bevčič, 6. b

Klemen Tomažič, 6. b

Klemen Tomažič, 6. b

Lina Primc, 6. b

Matic Tomažič, 6. b

7. razred

Literarna dela

Od veselja mi je zapelo srce

Bil je običajen sončen dan. Z mamom sva nameravali obiskati babico in dedka, saj ju že nekaj časa nisem videla. Mami se je kar mudilo, a nisem vprašala zakaj, zelo pa me je zanimalo. Nihče ni imel zabave, niti kak poseben praznik ni bil.

Radovednost me je začela razjedati in nazadnje sem le vprašala: »Mama, kam pa se ti tako mudi?« Obrnila se je proti meni in rekla: »Nekaj te čaka pri babici in dedku. Daj, pohiti!«

Bila sem malo presenečena, a tudi neučakana. Mamom sem začela prositi, naj mi pove kaj več, a ni hotela. Pot do babice in dedka se mi je zdela neskončna. Nešteto različnih idej o tem, kaj bi me lahko čakalo pri njiju, mi je švigalo po glavi. Vedela sem, da ne bom dobila odgovora, dokler ne prispeva. Vseeno sem mamom prosila, naj mi kaj namigne.

Edino, kar sem dobila, je bilo: »Daj, počakaj malo!«

Prispeli sva na cilj. Hitro sem stekla proti hiši svojih starih staršev. Stopim v dnevno sobo in zraven svoje babice zagledam malega kužka. Srce mi je kar zaigralo od sreče, hotela sem zakričati od veselja, a nisem želela prestrašiti male živalce. Bil je mali haski z imenom Perla. Psička je bila majhna in prikupna, z gladko belo in črno dlako, malim smrčkom in velikimi rjavimi očmi. Sploh se me ni bala, hitro je stekla k meni, kar me je samo še bolj razveselilo.

To je bilo pred dvema letoma. Perlo imam še vedno rada, enako kot tisti trenutek, ko sem jo prvič zagledala. Seveda je sedaj veliko večja in bolj razvajena, a moja ljubezen do nje se ne bo nikoli zmanjšala.

Kim Tomšič Bazina, 7. b

Bil je sedmi januar, moj rojstni dan. Odpirala sem darila, ko mi je mama v roke predala še eno darilo. Ogledevala sem si ga z zanimanjem, ker nisem vedela, kaj me je čakalo v njem. Zagledala sem nekaj oblačil in nekaj čokolad, odprla sem voščilnico in jo začela brati. Bila je lepo napisana, pisalo je veliko lepih reči o meni, kar jokati sem začela. Nisem bila edina, tudi moji mami je pritekla solzica.

»Poglej darilo do konca,« mi je rekla.

Res sem nadaljevala z odvijanjem, ko se je kar naenkrat pojavila ploščata škatla. Kaj neki je to, si mislim. Odprem jo in zagledam knjigo, ki sem si jo že več časa želela. Bila je v angleščini in v Sloveniji jo je bilo težko dobiti. Prijela sem jo v roke in še bolj jokala. Skakala sem od veselja.

Bilo je kot v sanjah, zahvalila sem se svoji družini za presenečenje, vse sem objemala tako močno, da sem mislila, da ne bodo mogli dihati. Po knjigi sem listala in gledala slike, slike, ki prikazujejo različne mačke, vsebina knjige namreč govori o bojevnih mačkah, naslov je Warrior cats.

To je bil dan, ki si ga bom za vedno zapomnila, moj najljubši in najsrečnejši rojstni dan.

Emma Gržina, 7. b

Lanskega junija sem se z družino odpravila na izlet. Sprva sem mislila, da bo to navaden izlet, kjer se bomo družili, igrali in zabavali, a to, kar sem pričakovala, se ni zgodilo. Čakalo me je presenečenje.

Vozili smo se veliko časa in zato sem med potjo malo zadremala, ko pa sem se zbudila, sem zagledala tablo, na kateri je pisalo Maribor.

Vprašala sem: »Ati, a gremo mi v pravo smer?«

Odgovoril je: »Ja, Sara, prišli smo do končne destinacije.«

Takrat zagledam napis Hiša pasjih tačk. Najprej sem mislila, da je to kakšna trgovina s psi in si jih gremo pogledat. Čez nekaj trenutkov smo prišli na dvorišče, polno ograd z malimi psički. Tako sem bila vesela, da sem kar poskočila. Vsi so bili tako lepi! Škoda, da mi nimamo kakega takega, sem si mislila.

Nekaj časa smo se pogovarjali z lastnico, nato je šla v eno od ograd in prinesla enega od sedmih psičkov.

Položila mi ga je v roke in rekla: »Izvoli, ta je zdaj tvoj.«

Pogledala sem jo, pogledala sem starše ... Tako sem bila ganjena, da sem spustila solze sreče. Najprej nisem vedela, kaj naj z njim, nato pa sva se začela igrati in že sva bila prijatelja. Počasi smo se odpravili proti domu.

Tistega dne ne bom nikoli pozabila, saj je bil najlepši in najboljši dan v mojem življenju.

Sara Logar, 7. b

Nekega prekrasnega poletnega jutra me je mama prebudila in dejala: »Zbudi se, moramo po nove pnevmatike.«

Počasi sem se pretegnil in odkorakal do kuhinje. Hitro sem pojedel, se preoblekel, nato smo se odpravili na pot. Bila je dolga in zelo sem se dolgočasil. Končno je oče rekel, da smo prispeli.

Oče je šel ven, ostali smo ga čakali v avtu.

Ko se je vrnil, me je poklical: »Pridi!«

Hodim za njim, ko zagledam ... Nov motor! Namenjen je bil meni, to sem vedel, ker smo se že pred časom pogovarjali, da potrebujem večji motor.

Zahvaljeval sem se staršem in jih objemal. Iz oči so mi tekle solze sreče. Tistih trenutkov ne bom pozabil. Motor smo peljali do prikolice in ga po klančini zapeljali nanjo. Šele takrat sem se prav zavedel, da je motor res naš, moj, od veselja mi je zapelo srce.

V avtu kar nisem mogel verjeti, da je vse res, uresničile so se mi sanje, a to še ni bilo vse.

Med potjo je mama dejala, da gremo lahko v Woop na trampoline. Spraševal sem se, ali vse skupaj samo sanjam.

»Ob vsem tem, kar ste naredili, gremo še na trampoline?« sem vprašal.

Mama ni odgovorila, samo smejala se je. Tako sem bil vesel, da je čas vožnje minil, kot bi mignil. Šli smo v notranjost, se prijavili, preobuli in začeli skakati. Bil sem navdušen in srečen, da ne znam opisati. Skakal sem s trapeza na zračno blazino, skakal na trampolinu in podobno. Ura je hitro minila.

Doma smo se pogovarjali, kako je bilo, in dejal sem, da se nekatere stvari na začetku zdijo dolgočasne, a so v resnici zabavne.

Aljaž Polh, 7. b

Irena Androjna: Modri otok
(nadaljevanje)

Učenci so za domače branje prebrali fantastično-pustolovski roman Modri otok. Dogaja se na izmišljenem otoku v Jadranskem morju, kjer skupina najstnikov preživi nekaj časa na raziskovalnem poletnem taboru. Tu spoznavajo in raziskujejo otok, ki preseneča s svojo neokrnjeno naravo, pa tudi z nenavadnimi dogodki in skrivnostmi, med drugim z možnostjo vstopa skozi portal v drugo dimenzijo, v t. i. Kraljestvo neskončne zarje. O tem si lahko v nadaljevanju več preberete.

Čudežna luna

Po srečanju z mrtvimi in ogledovanju lesketajoče se srebrnih živali se je dan prevesil v temno, mračno noč. Adrijan in Marisa sta se odločila, da naredita manjše zavetje, kjer bosta lahko prespala hladno noč. Pričela sta si izdelovati prostor za spanje. Nenadoma sta začutila željo po pogledu na morje. Tam sta zagledala nenavadno, nežno roza polno luno, ki te lahko odpelje, kamor koli želiš. Legla sta k počitku. Preden sta zaprla oči, sta razmišljala, kam vse bi ju lahko čudežna luna odpeljala.

Prebudila sta se v rosno jutro. V manjšem potoku blizu njenega zavetja sta si umila obraz in komaj čakala na naslednjo noč. V potoku so plavale majhne, barvite ribice, ki so zmogle brati misli. Ena od njih je priplavala k Marisi in ji povedala, da morata v kozarec ujeti sončni žarek. Dala jima je še potreben kozarec in odplavala v neznanost. Takoj sta začela loviti žarke, a brez uspeha. Marisa je malo pomislila, se ozrla okrog in dobila idejo. »Ali lahko splezaš na vrh sosednjega drevesa?« je vprašala Adrijana. Zaljubljeni fant ji je le prikimal in s steklenim kozarcem splezal na drevo. Ni trajalo dolgo in žarek je bil ujet. Adrijan je ponosno zakričal: »Žarek je najin!« Napotila sta se nazaj do njenega bivališča, kjer sta se udobno namestila in si pripovedovala o tem, kako se bosta zvečer napotila, kamorkoli bosta želela. Potem sta začela razmišljati o tem, kam bi odšla. Oba sta v en glas dejala: »Greva domov.« Kmalu se je stemnilo, le luna je svetila na nebu. Marisa se je spremenila v črnega galeba, da bi dosegla svetlečo luno. Adrijan je vzel kozarec in skočil na njen hrbet. Odletela sta do lune, se pred njo ustavila in spustila sončni žarek v luno. Postala je rdeča, kot da bi spet na novo zaživela. Vprašala ju je: »Kam bi želela iti?« Rekla sta ji, da hočeta odpotovati nazaj v resnični svet. Luna jima je ustregla in ju odpeljala domov.

Na pečini so ju čakali Nataša, Milva, Ksenija, Dario, Ernest in Lena.

Neja Prelec, 7. a

Portal

Lena in Ernest sta pritekla na vrh pečine, a njunih prijateljev nista našla. »Kje pa sta?« je vprašala Lena. »Ne vem,« je odvrnil Ernest. Adrijan in Marisa sta stala pred njima in ju skušala priklicati. Nato sta ugotovila, da sta za Ernesta in Leno nevidna in neslišna.

Po dolgem iskanju sta se vrnila v dom. Ernest je posumil, da sta Marisa in Adrijan v nekakšnem paralelnem svetu, nato se je spomnil, da ima knjigo, ki razlaga razpoke v času. »Lena, mislim, da ju lahko najdeva,« je rekel Ernest. Stekel je ponjo, prihitel nazaj k Leni in začel listati. Za odprtje portala bi potrebovala ogromno silo energije. Spogledala sta se in se odpravila k Nataši, da bi jima svetovala. Vsi trije so se pogovarjali in razmišljali kakšno uro. »Če bi hoteli, da sploh zberemo dovolj energije, bi morali najprej iti na celino,« je nazadnje rekla Nataša. Lena je vzkliknila: »Pojdimo k Milvi!«. Mentorica in Ernest sta se strinjala in odpeljali so se k njej. Lena je prosila Milvo, naj jim posodi vse svarice, ki jih je imela. Milva je privolila in se odpravila z njimi k vodnjaku z veliko svarico, vklesano v kamen. Okrog nje so položili vse svarice in ko je Lena odložila še svojo verižico, se je pred njimi odprl nekakšen portal, iz katerega so skočili Marisa, Adrijan in Dejan. Vsi so bili začudeni zaradi Dejanovega prihoda, nato pa jim je Adrijan razložil, kaj vse se je zgodilo in da je tam našel svojega prijatelja.

Vsi skupaj so se vrnili k Milvini hiši in nekaj popili. Kasneje, pozno zvečer, so se prijatelji vrnili v počitniški dom, a tam ni bilo nikogar. Nad njimi je letal črni galeb.

Nour Tolba, 7. a

Nenačrtovan zaplet in uspešen prihod domov

Ko se je Adrijan poslovil od svojega prijatelja Dejana, je hotel v Kraljestvo neskončne zarje priklicati še Leno in Ernesta. Poiskal je Pegaza in ga prosil, naj v kraljestvo prikliče še njegova prijatelja. Lena in Ernest, ki sta bila na Črni galebji pečini in opazovala nebo, ki je imelo veliko raznolikih barvnih odtenkov, sta se prestrašila krilatega konja. Pegaz se jima je predstavil in ju prepričal, da sta sedla na njegov hrbet in skupaj so odšli v Kraljestvo neskončne zarje. Ko sta vstopila v ta čudežni svet, so se jima roke kmalu spremenile v krila, namesto nog sta imela krajše plavalne noge, na obrazu sta začutila kljun in kmalu sta se v celoti spremenila v belega galeba. Nato je rekla Lena: »Ernest, v Kraljestvu neskončne zarje sva! Zdaj lahko popraviva vse napake, ki sva jih kadarkoli storila.« Ernest se je prestrašeno nasmehnil in pokimal z glavo. Ni vedel, če se bosta z Leno lahko še kdaj vrnila domov. Strah ga je bilo, da ne bosta našla izhoda. Pegaz ju je odložil in šel neznan kam. Lena je kmalu zagledala Adrijana in skupaj z Ernestom so se objeli kot pravi prijatelji. Lena je stresla nenavadna mrzlica in za njo je stal njen praded, ki je umrl, ko je bila stara samo tri mesece. Odpeljal jo je v svoje gnezdo, kjer sta skupaj kramljala kar nekaj časa. V spomin ji je dal žepno uro, ki pa ni bila navadna ura. Z njo si lahko potoval skozi čas. Rekel ji je: »Čutim tvojo žalost in mislim, da vem, zakaj si žalostna. To je gotovo zaradi tvojih staršev. Vem, da sta ločena.« Lena mu je žalostno prikimala. Nato pa je starec nadaljeval: »Ta ura ti bo omogočila, da prevrtiš čas nazaj. Kar ti hočem povedati, je, da lahko popraviš težave, ki sta jih imela tvoja starša in zaradi katerih sta se tako močno sprla. Takole boš naredila, ko boš prišla v resnični svet: prevrtela boš čas nazaj, v čas pred tvojim rojstvom. Poskušala boš popraviti težave, ki sta jih imela tvoja starša.« Lena se je nasmehnila in veselo vzkliknila. Poletela je nazaj k Adrijanu, žepno uro pa je skrila v perje. Nato je k Leni in Adrijanu priletel še Ernest, ki je imel nasmešek do ušes. Razložil jima je, da se je srečal s svojima starima staršema, ki sta umrla pred štirimi leti v prometni nesreči. Povedala sta mu mnogo stvari o življenju, prihodnosti, zdravju, varnosti itd. Lena in Adrijan sta bila vesela zanj. Vsi trije so še enkrat poleteli nad morjem in se pogovarjali o zanimivih stvareh. Videli so Mariso, ki se je razšla s Stiborjem. Opazila jih je in priletela k njim. Odločili so se, da se bodo vrnili domov. Obleteli so celotno Kraljestvo neskončne zarje, a izhoda niso našli. Mladino je zajela panika. Vrat niso nikjer našli. Poleg tega so slišali še glasen krohot, ki je močno spominjal na Stiborjevega.

Ozrlji so se okrog sebe in takrat so izginila tudi vsa čarobna bitja, ki so obstajala v kraljestvu. Tam daleč v daljavi so zagledali Stiborja, ki jim je dejal, da naj se kar vdajo, saj so zašli. Še enkrat so preleteli celo kraljestvo in našli zemljevid, na kratkem je bilo označeno, kako zapustiti Kraljestvo neskončne zarje. Najprej so morali poiskati ključ. Skrival se je v drevesnih krošnjah blizu gnezda sive srake. Nato so poiskali nekakšna vrata, ki naj bi vodila iz Kraljestva neskončne zarje. Pot, po kateri so hodili, jih je vodila iz mesta. Prišli so do kamnoloma. Marisa je zašepetala Adrijanu: »Si prepričan, da hočeš zapustiti ta čudežni svet?" Adrijan ji je nekoliko v strahu, a še vedno odločno, pritrnil. V tistem trenutku pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Nebo je postalo rahlo rdeče, videti je bilo, kot da se bo razpočilo. Vse je bilo na smrt strah. Kar naenkrat pa se je odprl modro-zelen portal in zaslišal se je ženski glas: »Hej, hitro skočite noter! Jaz sem, Milva. Poskušam vas rešiti.« Takrat se jim je kamen odvalil od srca. Veselo so šli skozi portal in spet dobili človeško postavo. »Milva, kako se vam lahko zahvalimo?« je vprašal Ernest. »Lahko se dogovorimo, da mi izročite konjička, jaz pa enkrat za vselej zaprem portal. Zmenjeno?« jih je vprašujoče pogledala Milva. Vsi so se strinjali. V okolici Milvinega doma so Lena, Adrijan in Ernest poiskali Natašo, Marisa pa se je od njih poslovila in odšla domov. Vesela je bila, da se je vrnila, a hkrati tudi žalostna, ker se je morala posloviti od svojega očeta. Ko je prišla domov, jo je mama močno objela.

Lena, Ernest in Adrijan so odšli v počitniški dom, pospravili svoje stvari in se odpravili v pristanišče. Ko so se vkrcali na ladjo, so še zadnjič pomahali v slovo Marisi, ki jih je prišla pozdravit. Preden so pristali na celini, je Lena prevrtela čas nazaj. Potovala je v leto, ko sta se njena mami in oči spoznala. In glej ga, zlomka! Oče, mama in brat so jo skupaj čakali na pomolu. Lena, Adrijan in Ernest so se poslovili in si obljubili, da se še kdaj srečajo.

Ana Škrli, 7. a

Pripoved o doživetju

Pod delujočim ognjenikom

Naša družina zelo rada potuje. Uživamo ob spoznavanju novih krajev in kultur. Potovanja nas vedno naučijo kaj novega in nam dajejo energijo za vsakdanje življenje. Pred petimi leti smo obiskali Kalabrijo. To je zanimiva pokrajina v južni Italiji. Potovali smo z letalom, zato pot ni bila ne dolga ne naporna. Na cilj smo prispeli v dveh urah. V tednu dni, kolikor smo bili tam, smo obiskali več naravnih in kulturnih znamenitosti. Najbolj mi je v spominu ostal izlet na otok Stromboli, ki je eden izmed osmih Eolskih otokov. Pot do otoka se mi je sprva zelo vlekla, saj smo en del potovali z avtobusom. Drugi del poti je bil bolj pester, ker smo se peljali z ladjo. Grelo nas je žgoče sonce, okoli nas pa se je razprostiralo Tirensko morje. Po dolgi vožnji smo pred seboj končno zagledali otok. Ob izstopu z ladje me je presenetila črna mivka na plaži. Tudi morje je bilo videti črno. Mislila sem, da je poseben občutek kopati se v takšnem morju. S svojim trmastim vztrajanjem sem prepričala starša, da sem skočila v morje pred ogledom znamenitosti. Za menoj se je podal v morje tudi moj oče. Mama pa ni zbrala poguma, ker jo je črna barva navdajala s strahom. V trenutku sem začutila močan, pekoč občutek na svoji desni roki. Zakričala sem: »Av, meduza me je opekla!« Takoj sem pohitela iz vode, kjer sta me starša oskrbela. Sklenila sem, da se v vodo ne vrnem. Nato smo odšli na sprehod po otoku. Nad nami se je dvigal ognjenik Stromboli, iz katerega se je valil dim. Občudovali smo pisano rastlinje in mogočne kaktuse z velikimi bodicami. Zavili smo tudi v hišo znane igralko Ingrid Bergman. V njej je danes manjši muzej o njenem življenju in delu. Kljub vročini in visoki vlagi v zraku so naši želodčki postali lačni. Zaradi velike gneče na otoku nismo našli proste mize v nobeni restavraciji. Odločili smo se, da bomo jedli na ulici. Naročili smo si poseben sendvič, ki je bil sestavljen iz slastnega

maslenega kruha, na sredini je bila vdolbina, v njej pa je bil okusen sladoled. Ko smo se nekoliko okrepčali, je napočil čas, da se vrnemo na ladjo, saj se je večerilo. Sledilo je najbolj pričakovano doživetje dneva, to je bilo opazovanje bruhanja vulkana Stromboli. Odpeljali smo se na odprto morje med številne turistične ladje. Pred seboj smo imeli veličasten razgled »eksplozije« vulkana. V temni noči se je kakor reka iz njega vila krvavo rdeča lava. Uspelo nam je narediti nekaj čudovitih fotografij in posneti kratek film. Čeprav me je bilo nekoliko strah, sem neizmerno uživala. Sledila je dolga vožnja do hotela, med katero sem sladko zaspala. Polni lepih vtisov smo se čez nekaj dni vrnili domov. Na Kalabrijo me še danes spominja vklesan kamenček in črna mivka s Strombolija. Delovanje ognjenika me je tako navdušilo, da si želim v prihodnosti obiskati še Sicilijo in ognjenik Etna.

Ana Škrlj, 7. a

Izgubljen v gozdu

Nekega dne med poletnimi počitnicami sem v svoji sobi ležal na tleh in se dolgočasil. Premišljeval sem o vsem možnem, kar bi lahko počel: od skakanja naokoli, igranja košarke do sprehoda v mesto. Starša sta bila še v službi, sestra pa na taboru.

Potreboval sem nekaj osvežilnega, nekaj mrzlega. In nato sem se spomnil najboljše ideje, ki bi se jo lahko kdaj koli domislil. »V gozd grem!« sem zakričal. Takoj sem spakiral nahrbtnik, odhitel pred hišo in jo zaklenil. Hodil sem po betonski cesti, ki je po približno 200 metrih prešla na poljsko. Prispel sem na rob gozda, si odpočil in popil. Nato sem srečal veverico, ki je smuknila pred mojimi nogami. Zdela se mi je zelo puhasta in hotel sem jo slikati, vendar je bilo prepozno, nakar sem pomislil: »Kje je moj telefon?« Prebrskal sem po nahrbtniku, vendar ga tam ni bilo. Bil sem ves iz sebe, ko sem zatipal nekaj v žepu. »O, tukaj si!« sem si rekel in nadaljeval pot. Prispel sem do reke, ob kateri sem si razgrnil prt in pomalical. Sončni žarki so se prebijali skozi krošnje visokih dreves. Bilo je čudovito. Menil sem, da bi si lahko tam zgradil leseno hišico na drevesu. Reko sem po odmoru prečkal preko kamnov, ki sem jih postavil sam. Bližal se je mrak, zato sem se kmalu vrnil proti domu, vendar sem se izgubil. Upal sem, da bom našel most, ki sem ga prečkal, vendar ga nisem videl nikjer. Obupan sem se sesedel na tla in upal na najboljše. Nato sem se spomnil, da imam s seboj telefon. Pogledal sem nanj in bili sta samo dve črtici signala. Z mobilnimi podatki sem odprl navigacijo in delovalo je. Kamen se mi je odvalil od srca. Napotil sem se domov, kjer so me že vsi zaskrbljeno čakali. Ugotovil sem, da je narava lahko zelo lepa, a tudi nevarna. Od takrat se z družino udeležujem vodenih izletov, pa tudi sami radi raziskujemo.

Nour Tolba, 7. a

Lisica in kokoš

Kokoška mlada je bila,
iz srca vesela vsa,
mama ji je govorila:
»Ne zaupaj lisicam,
naj se izogne krivicam.«
Kokoš je ni poslušala,
v gozd na sprehod se je podala.
Lisica v bližini je bila,
ves pogovor slišala.
Nemudoma kokoško ogovorila,
da bi jo premotila.
Obljubila ji koruzna zrna,
da z njo lepo bo delala.
Pokazala ji je lisičji brlog,
perja bilo je vsepovsod.
Kokoška bežati je začela,
da ji lisica perja ne bi vzela.
Kaj vse bi se lahko zgodilo,
če lisici bi se jest ne mudilo?

Nesreča nikoli ne počiva.

Lea Knafelc, 7. a

Polž in lisica

Nekega lepega dne je lisica ležala na travniku. Mimo nje je prilezel polž. Lisica mu je predlagala: »Greva tekmoval, kdo bo prej prišel do konca gozda.« Polž ji je odgovoril: »Prav, gospa lisica.« Preden sta štartala, polž je hitro zlezel na lisičin rep. Lisica teče in teče. Pred ciljno črto se naglo ustavi, da bi pogledala, kje je polž, in veselo pomaha z repom. Takrat pa polž izkoristi priložnost, se odlepi z lisičinega repa in pristane čez ciljno črto.
Lisica je presenečeno spoznala, da jo je polž ukanil z iznajdljivostjo in zmagal. Lisica se je žalostna in utrujena vrnila domov.

Marina Milovanović, 7. a

Lisica in osel

Nekoč je živela lisica. Imela je lepo hišico, okrašeno s cvetjem. Ob njeni hiški je živel osel. Imel je hiško s tremi nadstropji, v pritličju pa je živela kokoška. Nekega dne je prišla lisica na obisk h kokoški. Ker pa ni bila tako dobrosrčna, kot je izgledala, jo je pojedla. Prišel je osel in vprašal: »Kaj pa ti počneš tukaj?« Odgovorila je: »Obiskala sem kokoško, a je prišel kragulj in jo odnesel.« Osel ji je verjel in šel nazaj v hiško. V prvem nadstropju je živel jagnje. Lisica je prišla do njega in mu storila isto. Spet je prišel osel in postavil lisici isto vprašanje. Lisica mu je odgovorila: »Prišel je volk in ga pojedel.« Osel ji j spet verjel in se vrnil v svojo hiško. Naslednji dan je bil na vrsti osel. Lisica je prišla k njemu in ga vprašala: »Povej mi osel, kaj je nasprotno od življenja? Osel ji je odgovoril: »Smrt. O, ne!«

Tako je bila lisica sita, oslova hiša pa za vedno prazna.

Ne sodi človeka po izgledu.

Aleksis Gulja, 7. a

Vrabc in kos

Pozimi, ko ni bilo za ptice dovolj hrane, je vrabec našel sredi snega majhno jagodo in zakričal: »Juhu, jagoda!« To pa je slišal drugi vrabec in brž priletel tja. Prvi vrabec mu je rekel: »Pojdi stran, to jagodo bom jaz pojedel!« A drugi je šel naprej in mu odvrnil: »Ne, jaz jo bom pojedel.« Tako sta se prepirala, dokler ni prišel kos in jo pojedel.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Tadej Batista, 7. a

Volk in osel

Nekega zimskega dne je volk gledal osla, ki se je sprehajal blizu zmrznjenega jezera. Volk je zvito prišel do zmedenega osla in ga vprašal: »Gospod osel, ali ste morda tukaj na obisku?« Osel mu je pritrdil. Nato pa je volk nadaljeval: »Veste, jaz sem tukaj daleč naokrog najboljši vodič. Lahko vam razkažem znamenitosti tega gozda.« Osel je bil nad to idejo navdušen. Toda volk je bil zelo zvito in lačen, zato je osla peljal na sredino zmrznjenega jezera in ker je osel zelo nerodna žival, ni mogel zbežati, preden bi ga volk pojedel. Čakala ga je kruta usoda.

Ne verjemi zvitemu človeku.

Ana Škrli, 7. a

Slonica Beti

V Malinovi vasi je živela slonica Beti. Zelo rada je pela in sanjala je, da nekoč postane slavna pevka. Njena težava je bila v tem, da jo je bilo sram peti v javnosti. Nekega dne, ko je šla iz šole, je na ulični svetilki zagledala plakat. Prebrala je: »Avdicija za pevca ali pevko v znanem ansamblu Tigrasti vlak.« Vsa navdušena se je prijavila. Ko pa je prišla na avdicijo, je na odru otrpnila in ni mogla iz sebe izpustiti niti glasu. V joku je stekla z odra v objem svoji mami. Za njo je prišel g. Žirafa, ki je bil glavni kitarist skupine in glavni žirant na avdiciji. Povedal ji je, da je tudi on imel tako tremo kot ona, ko je bil mlad. Predlagal ji je, naj na odru zapre oči in si predstavlja, da poje svoji mami. Opogumila se je, zopet stopila na oder in takrat zapela s svojim angelskim glasom, da je publika najprej obnemela, nato pa začela glasno vzklikati. Slonica Beti je zajokala, tokrat od sreče. Postala je pevka ansambla Tigrasti vlak.

Nikoli ne obupaj nad svojimi sanjami zaradi strahu.

Ines Vlaše, 7. a

Likovna dela

Aljaž Polh, 7. b

Aljaž Polh, 7. b

Ian Poklar, 7. b

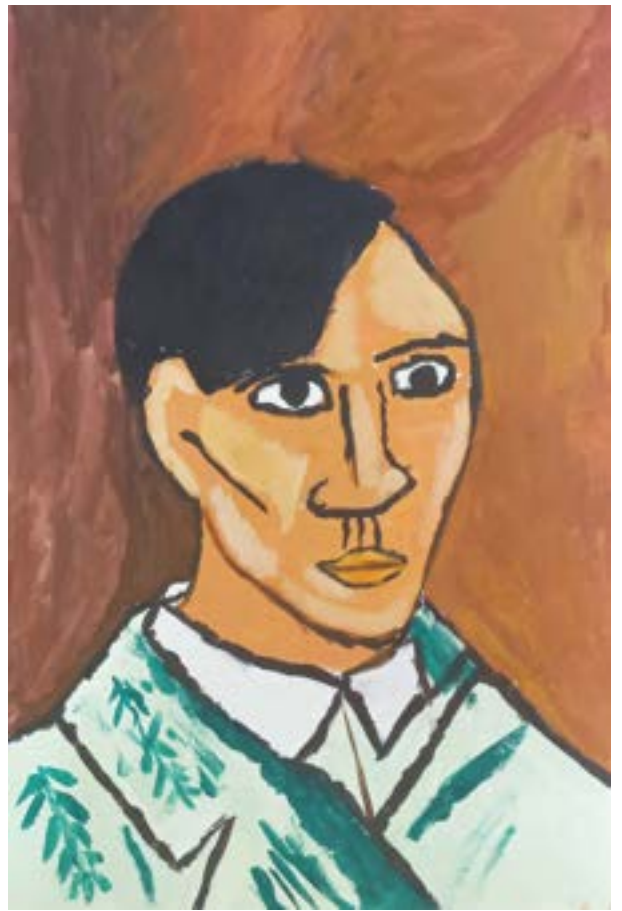
Karin Lopuh, 7. b

Karin Lopuh, 7. b

Kim T. Bazina, 7. b

Mark Malečkar, 7. b

Maruša Frank, 7. b

Robi Škrabolje, 7. a

Miha Kušar, 7. b

Naja Celin, 7. b

Neža Križaj, 7. b

Tine Ličan, 7. b

Žiga Pušnik, 7. a

Aleksis Gulja, 7. a

Marina Milovanović, 7. a

Bojan Djak, 7. a

Marina Milovanović, 7. a

Neja Prelec, 7. a

Nour Tolba, 7. a

Nour Tolba, 7. a

Lea Knafelc, 7. a

Neja Benigar, 7. a

Ana Škrli, 7. a

8. razred

Literarna dela

Izgubljen telefon

Bil je večer, ko smo se moj bratec, moj oče in jaz odpravili na košarkarsko tekmo, ki je bila v telovadnici Osnovne šole Antona Žnideršiča.

Vse je potekalo normalno, a čez nekaj časa sem postala žejna in se odločila, da grem kupit nekaj pijače. Svoj telefon sem dala bratcu, da bi lažje prinesla pijačo. Ko sem se vrnila, sem pozabila, kje je moj telefon, a tudi moj bratec je to pozabil. Tekma se je končala in odpravili smo se domov.

Šele v avtu sem opazila, da telefona nimam pri sebi. Začela sem paničariti, iskala sem ga v avtu, a ga nisem našla. Povedala sem očetu, ki se je razjezil. Vrnili smo se pogledat v telovadnico. Iskali smo in iskali, a sreče, da bi ga našli, nismo imeli. Mislili smo, da ga je kdo ukradel, in odpravili smo se domov. Jokala sem celo pot proti domu, oče je ves čas kričal.

Naslednji dan je mama želela oprati bratovo bundo in preden jo je dala v pralni stroj, je pregledala žepe, ker v njih moj bratec po navadi pusti bonbone. V žepu je našla moj telefon. Ne vem, kako se nisem domislila pogledati tja.

Na koncu mi je oče za kazen za nekaj tednov vzela telefon, ker misli, da ne znam skrbeti za svoje stvari. Zdaj imam telefon zmeraj pri sebi.

Aisa Mujakić, 8. a

Razbit lestenec

Imam mlajša brata in sestro, ki sta dvojčka. Med nami je šest let razlike, zato nimamo veliko skupnih interesov, a med redkimi skupnimi se zagotovo najde sestavljanje lego kock. Mogoče sem prestara, da bi se igrala sama s kockami, zato sem zelo vesela, ko to počnemo skupaj. Najraje sestavljamo hiške oziroma jih ustvarjamo, saj smo vse hiške po načrtih že zgradili.

Nekega dne, ko sta bila Tinkara in Tilen stara tri leta, jaz pa devet, smo se odločili, da v dnevni sobi postavimo zelo velik hotel iz kock. Ko je Tilen s svojim plastičnim traktorjem pripeljal vse kocke, ki jih je našel, smo začeli polagati temelje hotela. Bila sem navdušena, saj sem v glavi imela že vse splanirano. Postavili smo prvo nadstropje, sledilo je drugo in tako naprej. Končali smo pri šestem nadstropju, saj smo uporabili že vse kocke, ostalo je samo še eno okno, ki je bilo zvrnjeno v traktorski prikolici. S Tilnom sva ga hkrati pogledala in zgrabila, ampak ker sem bila fizično močnejša, je okno ostalo meni. Tilen je popustil. Zelo sem bila vesela, da bom položila zadnjo kocko na naš čudoviti hotel. Tilen pa je bil žalosten, saj je bila to tudi njegova želja. Ko sem zadnjo kocko položila na vrh hotela, jo je Tilen zgrabil in jo tako vrgel v lestenec, ki je visel na sredini dnevne sobe, da se je razbil. Bila sem zelo jezna, a nekako sem ga razumela, tudi on je želel imeti čast, da bi postavil zadnjo kocko. Opravičila sem mu. Mama je bila zelo jezna zaradi razbitega lestenca, ampak ponosna name, da sem se opravičila.

Sedaj vemo, kdo položi zadnjo kocko na vrh. Upam, da se nikoli več ne bova tako prepirala, da bova kaj razbila.

Brina Baša, 8. a

Težave med brati

Mlajši in starejši bratje se v veliko družinah po navadi vsaj enkrat na teden sprejo, a se na koncu dneva tudi pobotajo.

Nekega dne, ko je moj brat prišel iz šole v naravi, sem bil vesel, dokler ni pokazal, kakšen lep moder cofek si je kupil. Bil sem v prvem razredu osnovne šole in ljubosumen sem bil tudi zaradi stvari, kot je na primer obesek za ključke. Takoj sem začel izražati ljubosumje pred mamo, da bi tak cofek tudi jaz dobil. Ni se preveč zmenila za to, ker je vedela, da bo cofek v uporabi dva dni in nič več.

Šel sem k bratu, ki je vedel, da mu bom težil, da si deliva cofek. S tem je imel slabe izkušnje, saj sem mu marsikaj, kar sva si delila, že uničil. Nadlegoval sem ga, dokler ni postal besen in me porinil iz sobe. Jezno sem ponovno stopil v sobo in mu z mize sklatil steklen "šparovec", da se je razbil. Brat je šel v mojo sobo z namenom, da bi mi povrnil. Prijel je avtomobil, ki je bil izdelan iz zelo tanke plastike, in ga vrgel skozi okno. Avtomobilček je stal en evro, a bil je moja najljubša igrača. Zelo sva se sprla in se cel dan nisva pogledala.

Proti večeru naju je oče peljal v lunapark in nisva imela druge možnosti, kot da se skupaj zabavava. Vse zamere tistega dneva so bile naenkrat pozabljene.

Nik Rolih, 8. a

Z bratom odraščava skupaj, skupaj sva hodila v vrtec in v šolo, vedno sva bila velika prijatelja, znala sva se igrati z igračami v peskovniku, na igrišču, hodila sva na ribolov, najino otroštvo je bilo zelo lepo. Še zdaj se spomnim, da sva rojstnodnevna praznovanja imela skupaj, vsak je povabil svoje vrstnike. Spomnim se tudi dne, ko sva prišla na drugo šolo.

Oba sva postala najstnika, ko mi je brat začel ukazovati. Življenje je postalo nekoliko drugačno, brat je šel na srednjo šolo in nisem ga več videval v svoji šoli.

Nekega dne, ko sva imela opraviti več hišnih opravil, sem predlagal, naj narediva vsak pol. Njemu pa se to ni zdelo v redu. Sprla sva se, ukazal mi je, naj sam pospravim celo hišo. Malo sem mu zameril, še zdaj se včasih grdo pogledava. Upam, da se kmalu pobotava.

Aleks Frank, 8. a

Igrica

Bil je bratov rojstni dan, veliko ljudi je prišlo k nam. Najprej sem bila zelo vesela, ker sem dobila čokolado, potem pa so prišli še teta, stric in bratranec in brat je dobil igrico, ki sem si jo želela tudi jaz. Postala sem zelo ljubosumna, jezno sem odšla v svojo sobo in zaloputnila z vrati, da so se vsi prestrašili. Nisem bila toliko jezna zato, ker je dobil igrico, bolj sem se jezila, ker se je važil z njo.

Rekel je: »Jaz imam igrico, ti pa ne!«

Naslednji dan sem mu jo med igro vzela, vrgla na tla in jo razbila. Takrat se je brat zelo razjezil, tega ni pričakoval. Šel je povedat mami in očetu. Zelo sem bila kaznovana. Ko sem se pomirila in brat tudi, sem šla k njemu in se mu opravičila. Najprej mi ni hotel oprostiti, tisto je bila njegova najljubša igra in jaz sem jo uničila. Ko je prišla še moja sestrična, so prinesli obema podobno igrico in brat mi je takoj oprostil, ker je dobil še boljšo igrico. Naslednji dan sva se skupaj igrala in bilo je zabavno, spet sva se dobro razumela.

Nika Smolej, 8. a

Mlajša sestra

Po navadi veljajo mlajši za ljubke in nedolžne, čeprav to ni vedno res.

Ko imaš mlajšo sestro, je vedno tako, da ona ni ničesar kriva. Pri nas sem vsega kriva jaz. Ona za sabo pusti stvari, jaz jih moram pospraviti, nikoli ji ni treba pospravljati po hiši. Kar mi gre še najbolj na živce, je to, da Tisa, moja mlajša sestra, vedno vse ponavlja za mano: vedno hoče izgledati kot jaz.

Ko imaš brata ali sestro, se neprestano prepiraš, na koncu se vedno pobotaš in si prijateljski z njim, a le do naslednjega spora. Seveda se zgodijo tudi večji prepiri, taki, ki pustijo večje posledice.

Nekega dne se je to zgodilo tudi z mojo sestro. Tisi mama vedno pospravi omaro, ampak takrat sem jo morala jaz. Ni se mi ljubilo, a sem se potrudila in začela pospravljati, ko v sobo pride Tisa in tebi nič meni nič vse, kar sem pospravila, vrže po tleh. Zelo sem se razjezila in jo vprašala, zakaj je to naredila. Rekla je, da ni dovolj dobro pospravljeno. Po teh besedah sem vse pustila na tleh in šla brat knjigo na posteljo.

Bila sem tako jezna, da se nekaj dni nisem pogovarjala z njo. Čeprav sva se potem pobotali, imam še vedno konček jeze v duši. A ne glede na vse, jo imam zelo rada.

Kana Prosen, 8. a

Starejša sestra

V mlajših letih sem se s sestro veliko igral, pomagala mi je pri nalogah in vedno sva se zabavala. Odkar je šla na fakulteto, se je spremenila, ves čas je s svojimi prijateljicami, hodi ven in nikoli nima časa zame.

Nekega dne sem bil tako ljubosumen, da sem stopil v njeno sobo in s kladivom razbil njen telefon. Tako se je razjezila, da je še ona meni razbila telefon. Po tem dogodku se nisva več pogovarjala, starši so ji kupili nov telefon, jaz pa sem moral počakati tri mesece. Ko je ona dobila svoj telefon, sem poskušal ugotoviti njeno geslo in ko mi je uspelo, sem vsem njenim prijateljicam napisal, da moja sestra ne more več biti prijateljica z njimi. Ko je izvedela, kaj sem storil, je povedala staršem.

Onadva sta se še bolj razjezila in me poslala v sobo. Čez nekaj minut je prišla k meni sestra in vprašala, zakaj sem vse to naredil. Povedal sem ji, da sem hotel, da se družijo z mano in ne samo s svojimi prijateljicami. Ko je to slišala, se je odločila, da se bo vsak dan nekaj časa družila z mano.

Od takrat greva skupaj tudi v kino ali v restavracijo.

Emre Kamberovski, 8. a

Prednji sedež

S starši smo se dogovorili, da gremo na izlet v Koper. Šli smo na obisk k sestrični. Ker oba z bratom rada sediva v avtomobilu na prednjem sedežu, nama ga mama odstopi.

Dogovor je, da spredaj sediva izmenično, a tokrat se nikakor nisva mogla uskladiti. Pol ure pred odhodom sva se začela glasno prepirati, mama naju je poskušala umiriti, vendar je vsak od naju vztrajal pri svojem. Očetu je prekipelo in v trenutku je rešil težavo. Odločil je, da bova oba sedela zadaj in zahteval, da se takoj nehava prepirati. V trenutku je obema postalo žal, da je prišlo do takšnega zaključka. Mami je sicer vseeno, kje sedi, vendar naju je z bratom spomnila na pregovor: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Od takrat naprej z bratom sediva spredaj vsak v eni smeri vožnje in ne prihaja več do sporov zaradi tega.

Jan Hrvatin, 8. a

Brali smo odlomek iz Tavčarjevega zgodovinskega romana Visoška kronika, kjer je s perspektive pripovedovalca Izidorja popisano sojenje Agati, ki je obtožena čarovništva. Ob koncu prvega dne sojenja so sodniki predlagali, da se njena nedolžnost dokaže s preizkusom v vodi ...

Začela se je sodba. Sodniki so razložili, da bo Agata zabredla v reko in če pride živa iz vode na kakršen koli način, bo oproščena čarovništva. Agata se je zamislila, moj brat Jurij pa tudi. Vse skupaj se je začelo zelo stresno za obsojenko, Jurij se je tam zadaj nekoliko skrivnostno smehljaj. Začel sem se spraševati, ali mu je sploh kaj do Agate.

Agata je počasi stopala proti rečni strugi in stopila vanjo. Zakorakala je na sredino, kjer je drla deroča voda. Malo ji je začelo spodnašati noge, Jurij pa se je počasi pomikal proti najmočnejši in najdebelejši vrbi, pod katero se je Agata borila z reko. Nekje med njenimi vejami je našel dolgo močno kito iz vej in se jo močno prijel ter rahlo zaguncal. Očitno jo je spletel danes ponoči, saj sem videl, da nekaj načrtuje. Vzel si je zalet, se oprijel kite, zavihtel nad Agato, jo prijel za bok in odložil na rečni breg. Sodniki so ostrmeli in sprevideli, da so naredili napako. Jurij je pogumno spregovoril: »Rekli ste na kakršen koli način." Sodniki so se zresnili in povabili Agato na oder ter spregovorili, da je Agata uradno oproščena čarovništva. Potem pa sem se jaz končno opogumil in zakričal: »Kaj pa Marks, on si je izmislil vse to, ker ga je Agata na plesu zavrnila! Morali bi soditi njemu!" Ker so sodniki spoznali, da je naša družina pravzaprav poštena in ker so vedeli, da so včeraj loške ženske po mestu preganjale Marksa, me je glavni sodnik uslišal. Vprašal je občinstvo, če so videli Marksa in poglej ga, zlomka, natakarkar iz Marksove najljubše gostilne je rekel, da ga je pred eno uro videl doma, zato so poslali ponj. Tudi njemu bodo sodili s preizkusom z vodo. Ko so ga pripeljali, so mu pojasnili, da je obtožen tako čarovništva kot krivega pričanja. Takrat sem se oglasil spet jaz: »Videl sem tebe in tri tvoje prijatelje včeraj zvečer, ko ste jezdili prašičke. Če ne po drugem, sem te prepoznal po kvadratni glavi in majhni, suhljati, nemočni postavi." Vsi so se zarežali, zato so sodniki morali miriti občinstvo, ta črni pa mi je nasmehu pomignil, naj malo popustim. Marks se je sprva upiral in obotavljal, potem pa je pogumno zakorakal v vodo. Nekaj časa se je držal, potem ga je pa začelo spodnašati. Zaskrbljeno je pomignil prijatelju Matiji, naj mu poda kito iz vej, ampak ta mu je obrnil hrbet, saj mu je zameril, da je Agato spravil v takšno kašo. Marksu je izginil nasmešek z obraza. Padel je v vodo in se utopil. Vsi, tudi sodniki, so zaploskali, Agata pa se je le sramežljivo smehljala.

Ko smo prišli domov, je stekel pogovor o poroki. Jurij je spregovoril. Rekel je, da mi jo prepusti, saj da jo ima rad, ampak bolj kot prijateljico. Tako sva se z Agato končno poročila. Jurij je postal najsrečnejši stric dvema otrokoma. Tudi on se je kasneje poročil, in to z Marksovo sestro, ki mu ni bila niti malo podobna. Rodili so se jima trije otroci. Vseh devet nas srečno živi skupaj na posestvu, ki ga je pred leti kupil oče.

Rebeka Mršnik, 8. b

Prišel je dan Agatinega preizkusa z vodo. Bila je čisto brez moči, vendar je vseeno hotela dokazati, da ni čarovnica.

Tisti dan je močno deževalo, lilo je kot iz škafa, zato je bila tudi reka zelo deroča. Ljudje so se že začeli zbirati pri reki. Med prvimi je bil tu tudi Jurij. Čez nekaj časa je prišel še Izidor. Ko so obtoženko pripeljali na prizorišče preizkusa, ji je postalo slabo. Obotavljala se je, potem pa je počasi zabredla v reko. Voda je bila tako ledeno mrzla, da so ji noge postajale vijolično modre. Minili sta dve minuti in Agata je bila še vedno v vodi. Potem pa ji je močno zdrsnilo in odneslo jo je po strugi. Pogledala je Jurija, mu nakazala nekaj signalov in se prepustila reki, da jo odnese, kamor hoče. Jurij je hitro odhitel domov, vzel konja in se odpravil neznano kam. Agata se je po dobre četrt ure v mrzli reki znašla na precej znanem kraju. Kmalu je na isto mesto prispel še Jurij in Agata mu je stekla v objem. Tam sta imela skrivaj zgrajeno hiško na

drevesu, za katero sta vedela le onadva. Tu sta se tudi občasno dobivala na samem. Ker verjetno na Visokem še vedno mislijo, da je Agata čarovnica, sta se odločila, da se ne bosta več vrnila. Jurij je šel ponoči še zadnjič na Visoko, vzel nekaj oblek in hrane, kar bosta potrebovala za na pot. Nastanila sta se blizu majhne vasice s cerkvijo, kjer sta se tudi poročila. V zakonu so se jima rodili štiri otroci, ki sta jih lepo vzgajala. Ko je bil njun najmlajši otrok star deset let, sta se odločila, da gresta obiskat Izidorja na Visoko. Jurijev brat je bil takrat že poročen in je bil zelo vesel, da je po dolgih letih srečal svojega brata. Tudi on je imel dva otroke z ženo, ki je Jurij in Agata nista poznala. Agata in Jurijeva žena sta se takoj spoprijateljili, otroci pa tudi.

Čez čas je Izidor rekel Juriju, naj pride z družino živeti na Visoko. In tako je tudi bilo: Agata in Jurij sta se preselila na visoško posestvo Khallanovih in skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Tija Tomšič, 8. b

Naslednji dan so se res vsi Visočani zbrali ob reki, da bi izvedeli, ali je Agata res čarovnica ali pa si je Marks vse to le izmislil, kar se je že zgodilo.

Zbrana je bila večina vasi in več ljudi, kot je prišlo, bolj je bilo jasno, da Marksa, ki je vse to tudi začel, ni bilo nikjer. Ljudje so se ozirali in ga poskušali najti, nihče ni videl, kje je. Nihče, razen visoških žensk, ki so se še zelo dobro spomnile, kako so ga prejšnji dan preganjale po mestu, in so bile na ta dogodek zelo ponosne. Ko je ura odbila devet, so se prikazali sodnik in njegovi pomočniki. Pripeljali so tudi Agato v kletki, in ko so spet razložili, kako naj bi preizkus z vodo potekal, so jo izpustili. Agata je stopila ven in kletko so odmaknili. Ozrla se je po zbrani množici z dolgočasnim izrazom na obrazu; videti je bilo, da ji dovolj vsega tega s čarovnicami in sodniki. Sodnik pa se je prav vživel. Hodil je gor in dol po prizorišču, govoril, kako je to najbolj pomemben dogodek leta, ne, pravi spektakel. Kako bodo ljudje jokali od žalosti in skakali od veselja, da se bodo tla zatresla. Pri tem pa seveda ni nihče nadzoroval Agate. Ko se je sodnik naslednjič sprehodil mimo nje, je iztegnila nogo, da se je sodnik, zelo zaposlen s svojim govorom, spotaknil. Odkotalil se je po tleh v reko in ta ga je hitro odnesla, da ga občinstvo kmalu ni več videlo. Tedaj pa se je Agata obrnila proti njim. »No, vidite zdaj? Tam je vaša čarovnica!« je jezno rekla. Odšla je proč in vsi so obstali, sploh niso vedeli, kaj naj storijo. Sčasoma so odšli domov, še vedno pretreseni od dogodkov tistega dne.

To, kar se je zgodilo na sojenju, je bila glavna tema pogovorov na Visokem še naslednjih nekaj tednov. Ljudje so si izmišljali, kaj vse naj bi se potem dogajalo z Agato, niso pa vedeli, da je rešitev precej preprosta. Odšla je v sosednjo vas, si spremenila ime in zaživela življenje brez groženj o čarovnicah.

Zala Barbiš, 8. b

So lepa v Ljubljani dekleta bila,
a lepša od Urške nobena ni b'la.
Je rada vse fante za norca imela,
z nobenim od njih ni bila res vesela.

Se zopet je našel med fanti nekdo,
ki skušal je Urški zmešati glavó.
Je Urška v njega uprla oči,
je videla, da z njo si plesati želi.

Res pride do nje in na ples jo povabi,
se Urška nasmeje kot po navadi.
Takrat jo zgrabi mladenič močno
in plešeta dolgo v noč črnó.

Se Urška ustraši, pobegniti hoče,
mladenič pa je izpustiti več noče.
Nazadnje v Ljubljanico oba sta skočila,
od tam pa se več nista vrnila.

Jan Hrvatin, 8. a

Od nekdanj lepé so Bistr'čanke slovele,
a lepše od Zale bilo ni nobene.
Bila je brhka mladenka,
od nekdanj hotela postati je manekenka.

Na starem placu so žur priredili,
glasba, luči so žarele,
nekateri so plesali,
drugi pri šanku so stali.
Zale bilo ni volja plesati,
posedala je in klepetala, ko ...

z neba prileti zlata vesoljska raketa,
se meni nič tebi nič parkira sredi placa,
iz nje pa izkrca se čedna moška postava,
oblečena po zadnji modi Milana.

Ko Zala ga uzre,
v hipu zaljubi se.
On k njej pristopi,
povabi jo na turo ogleda.

Z njim odšla je v nebo,
za njima ostala je le iskrica bleđa.

Kana Prosen, 8. a

Na Krku živel je fant res nor,
plesal in plesal bi dolgo v noč,
še takrat ko drugim vsem pojenja moč.

Po dolgem večeru ga zažeja,
a kaj, ko fant ne ve,
kje alkoholu je meja.

Kar naenkrat pridružijo se mu prijatelji tri,
čez pol ure od vina opiti so vsi –
ravno toliko, da prišlo je do bedarij.

Ukradli so avto, ki res močen je bil,
že v prvi minuti se v zid je zabil.

Nik Rolih, 8. a

Urška je deklica lepa in fina,
a v srcu zvita in nič darovita.
Sosedo zavidale so ji,
saj vsi fantje njeni so bili.

Na Starem trgu v Ljubljani
so vsi plesalci jo občudovali.
Godci veselo so igrali,
veselja je bilo obilo,
po mizah pa sok in pica
kot pravljica razvita.

A Urška ni vedela,
kaj s svojo bi lepoto počela,
koga bi tokrat z njo zaslepila,
ga okrog prstov ovila,
potem pa izpustila.

Kdo bo v njenem objemu zasijal,
kdo bo na koncu osramočen ostal?

Rok Poljšak, 8. a

V Ljubljani živel Janček je,
od nekdanj hotel imeti je dekle.
Urško zagledal je
in zanjo začelo mu biti je srce.

Za roko jo je zaprosil,
a zavrnila ga je tako hudo,
da odločil se je:
maščeval se ji bo.

Po starejšega brata v Bistrc je šel;
ta posebne ima moči,
je kralj morij in neba,
Urška njemu že ne bo ušla.

Bratu predstavil svojo zgodbo je,
potem hitro je šlo vse:
Urško je ugrabil,
jo Jančku predal.

Janček zdaj z Urško živi.
Ko ga spoznala je zares,
odločila se z njim zaplesati
svoj življenja je ples.

Emre Kamberovski, 8. a

Spomladi je lepo,
ptičke pojejo glasno.
Okrog narave vse se vrti,
mi vrtove hitimo čistiti.
Lepo urejeno vse bo,
a do takrat še veliko dela bo.
Danes smo že veliko postorili
in bomo lahko že rože sadili.

Jan Hrvatin, 8. a

Metuljček leti kot peresce,
enkrat v levo, drugič v desno smer,
tukaj se ustavi, tam gre naprej,
uleže se na mehko rožo,
lepo ovije se v njej.
Je majhen, je nežen,
če krila razpre, vidiš barve vse.
Enako kot mavrica blešči se.
Ko pomlad se prebuja, metulj jo oznanjuje.

Kana Prosen, 8. a

Sveži okusi dišijo po mestu,
ledene sanje na kornetu!
Ah, vedno otrokom se priležijo.
Dan polepša jagoda ledena,
otroci si izbirajo okuse različne,
lažje in lažje so denarnice staršev.
Eden po eden v vrsti čaka,
da okuse različne na jeziku stopi.

Aisa Mujakić, 8. a

Mama res samo je ena,
o, pa kako je dragocena!
Junaško nosi vsa bremena,
a vseeno je vesela.
Moj jok popeljal te je v svet,
a ti me ne želiš objet'.
Mama, rada te imam,
a tako redko to priznam.

Brina Baša, 8. a

Življenje zelo je zanimivo zaradi
izzivov in priložnosti, ki jih je veliko;
vzponov in padcev, zaradi katerih nam dolgčas ni,
ljubezni, zaradi katere se živi,
jutranje zarje in dogodivščin,
energije in presenečenj,
nenehnega učenja,
junaštva in premagovanja ovir ter
edinstvenega potovanja vsakega posameznika.

Rok Poljšak, 8. a

Kot ogenj življenja svetloba nas vodi,
a čas počasi se razkriva.
Majhen zaklad sledi duši.
Bujenje vsak dan kot pesem nova,
energija, ki nas ohranja žive.
Raznoliko življenje, ker smo si različni.
Odkrij lepoto vsakega trenutka,
vez med nami je močna in večna,
srečo v življenju zasluži si vsak.
Kot noč in dan smo vsi drugačni,
iščemo smisel, srečo in ljubezen.

Emre Kamberovski, 8. a

Nik je osnovnošolski fant,
ime mu je kratko in enostavno
kakor računi v prvem razredu.

Rolih ga kličejo eni, po priimku,
ostali pa klasično kar po imenu.
Lepo mu s prijatelji zunaj je biti,
imajo sijajno se zmeraj vsi,
hitro zanimivega kaj se zgodi.

Nik Rolih, 8. a

Tisoč in ena želja,
rada bi, da prav vsaka velja.
Obilo zdravja, sreče in veselja,
brez tega ni življenja.
Edino to si želim:
naj zdravje obdržim.
Težko mi je, ko zbolim,
injekcijo in tablete dobim,
cel dan v postelji prespim.
Agina, zaradi tebe ležim!

Nika Smolej, 8. a

Ko prvič zagledal sem te,
takoj vate zaljubil sem se.
Kakor sonce svetlo sijala si,
vsi so vate obračali oči.

Lepa, lepa, najlepša si na svetu,
kot ptica, ki uživa v letu.
Nikoli moje srce te ne bo pozabilo,
vedno, vedno bo tebe ljubilo.

Tan Kadirić, 8. b

Ko vidim jo, prelepo deklico,
objel bi jo in stisnil močno,
da pri meni bi ji bilo lepo,
skupaj bi živela midva samo.

A kaj, ko ona ne vidi me,
meni srce zapre se.
A kaj, ko ona ne vidi me,
zame njeno srce ne ve.

Ljubiti ni lepo,
je zelo težko.
Nekoč pa ljubil bom dekle,
ki bo lepo kot sinje morje.

Matic Mršnik, 8. b

Tam je neka šola,
zaradi katere se mi že rola.
V tej šoli je punca,
na majici ima sivega kunca.

Ne poznam njenega imena,
niti ne objema.
Vem pa le to,
da zaljubljen sem v njo.

Enkrat je kar iznenada prišla
in me vprašala za številko.
Tedaj sem zaslišal budilko
in punca je iz mojih sanj odšla.

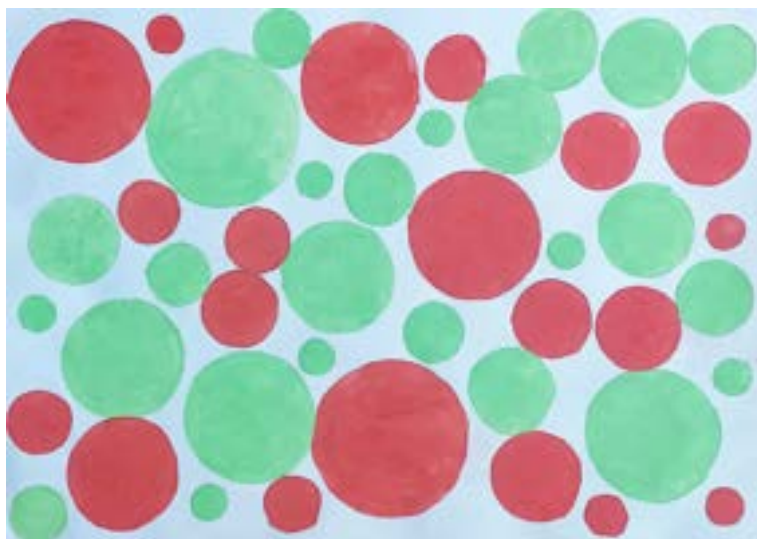
Aleksander Primc, 8. b

Moja največja ljubezen vikendi so,
ker vem, da naslednji dan šole ne bo.
Cela dva dneva bom lahko doma
in telefon gledala.

Potem pa spet ponedeljek je,
v šolo mi ne da se,
ampak ni tako slabo,
ker čez pet dni spet vikend bo.

Zala Barbiš, 8. b

Likovna dela

Lara Baša, 8. a

Brina Baša, 8. a

Tija Gombač, 8. a

Nika Smolej, 8. a

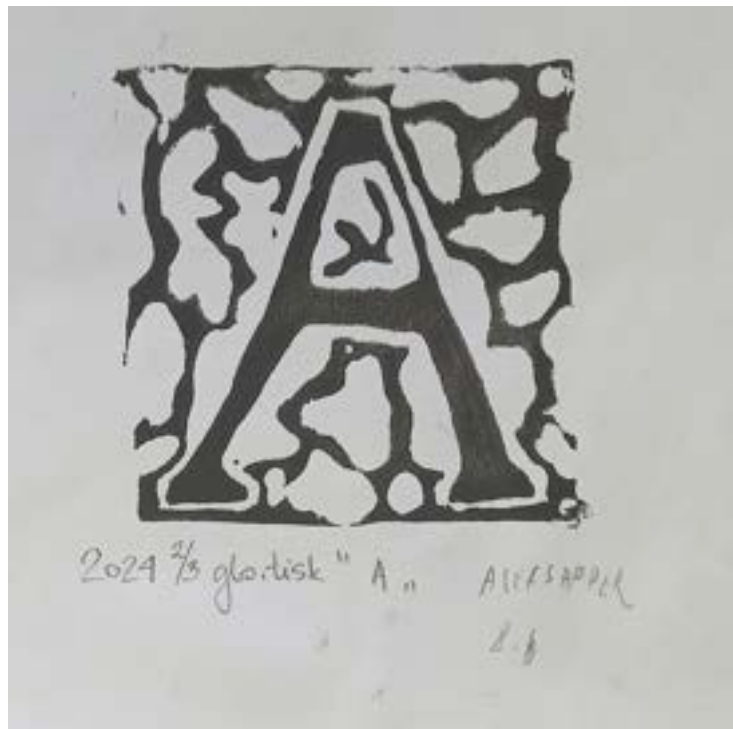
Nik Rolih, 8. a

Nik Rolih, 8. a

Nik Rolih, 8. a

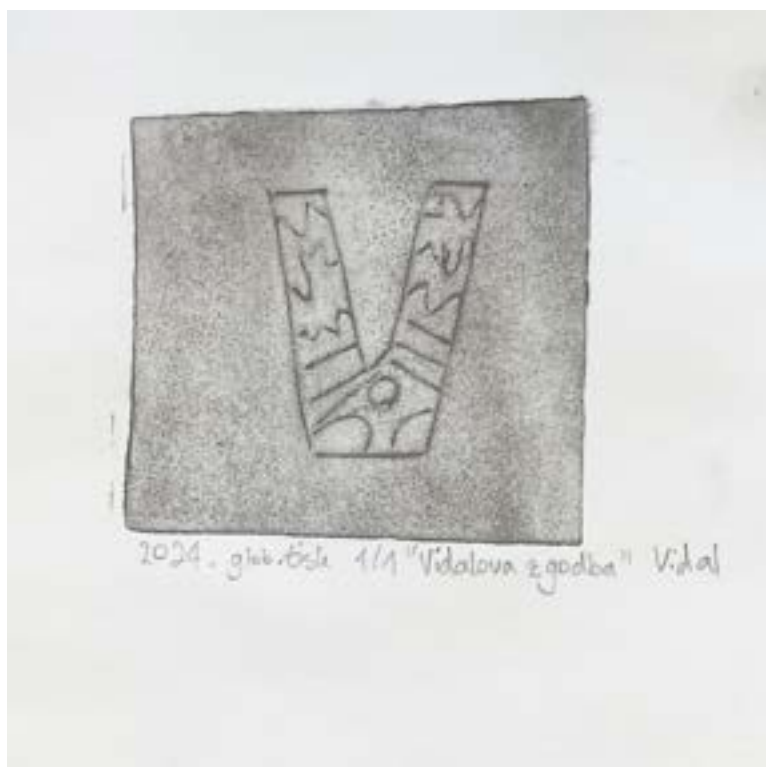
Aleksander Primc, 8. b

Naja Vičič, 8. b

Rebeka Mršnik, 8. b

Vidal Dabholkar, 8. b

Tija Tomšič, 8. b

Tija Tomšič, 8. b

Vita Vičič, 8. b

Zala Barbiš, 8. b

9. razred

Literarna dela

Slika, povej mi zgodbo

Odhod

19. april 2017

Jutro je. Zbudim se v lep, s soncem obsijan dan. Obujem svoje najljubše copate z veliko roza pentljo na sprednjem delu. Ko se dobro zbudim, zaslišim mamo, kako se pogovarja z očetom. Stečem po stopnicah in zavoham omamen vonj palačink. Mama je imela zelo resen izraz na obrazu, kar zanjo ni prav nič značilno, saj je večino časa nasmejana in pozitivno naravnana oseba. Zaskrbelo me je, da je izvedela o tistem oknu, ki sva ga z Ninom razbila pri igranju nogometa na vaškem igrišču. Nino je moj najboljši prijatelj, skupaj sva hodila v vrtec, šla prvič v osnovno šolo in pred dvema letoma tudi prvič v srednjo šolo.

Stopim v kuhinjo, starša utihneta. Vem, da bo to eden tistih "ta resnih" pogovorov. Mama mi reče, naj se usedem, saj da se moramo o nečem pogovoriti. Še vedno mi misli švigajo sem in tja, predvsem k razbitemu oknu. Ampak ne, še zdaleč ni govora o lumpariji, ki sva jo ušpičila z Ninom. Ko bi bilo vsaj samo to, sem si mislila.

Ne, gre za to, da ...

Ata je dobil službo na Portugalskem, v Lizboni! In s službo v mestu, od naše vasi oddaljenem več kot tisoč kilometrov, pride tudi selitev.

Vedno sem si želela iti na počitnice tja, vendar ne na take, ki bi trajale do konca življenja. Misli so ujete v svojem mehurčku, ta pa odbija vse mamine besede, ki mi hočejo trenutno situacijo in celoten potek pojasniti.

Vidim le očeta, ki mami ob povedanem prikimava.

Spomnim se na Nina! Kako naj pridem iz tega, da nekoga, ki ga poznam celo svoje življenje in sem z njim ustvarila toliko lepih spominov, dogodkov, za katere veva samo midva, kot je na primer to presneto okno, vidim, če gre vse po sreči, le parkrat na leto? S solzami v očeh stečem v sobo, zaloputnem vrata, se uležem na posteljo in jočem. Razmišljam le o tem, kako je mojega, spominov polnega življenja v našem domačem, toplém, srčnem domu na vasi konec.

22. junij 2017

Prišel je dan odhoda. Starši že zlagajo škatle, do vrha napolnjene z našimi stvarmi, v kombi za selitev. Jaz sem hotela le še nekaj zadnjih trenutkov pred odhodom preživeti v svoji sobi. Uležem se na posteljo in se spominjam, kako sem se počutila, ko sem izvedela novico o selitvi. Spomnim se, kako mi je mama vse pojasnjevala in mi govorila, da bo vse v redu. Seveda sem rabila kar nekaj časa, da sem se s tem sprijaznila. Skozi dneve in dneve razmišljanja sem prišla do ugotovitve, da je najboljša, če mami zaupam. Zaslišim jo, ko me kliče, naj že enkrat pridem dol, saj je čas za odhod.

Pohitim in se odpravim proti avtu. Želim si le še enkrat obiskati Nina, saj ga zdaj dolgo ne bom videla. Sicer sva se zmenila, da se bova redno srečevala na videoklicih, da bova tako lažje ohranjala stik in bom na tekočem glede dogajanja v naši vasici.

Z Ninom sva soseda, zato naredim le nekaj metrov in mu potrkam na vrata. Po izrazu na obrazu vidim, da danes ni najbolje razpoložen. Predvidevam, da je to zaradi mojega odhoda. Verjamem. Jaz bi se enako počutila, če bi bili najini vlogi zamenjani. Pomaham mu, stečem mimo neučakane mame in zlezem v avto. Skozi zadnje okno vidim, kako mi maha.

24. junij 2017

Prvo jutro, ko se zbudim v popolnoma drugačnem okolju, kot sem ga vajena. Tu te zjutraj ne zbudi petje ptic, ampak glasno trobljenje, ki prihaja od neučakanih voznikov. Ne zbudi te nežno šumenje drevesnih listov, ampak strašljivo tuljenje siren. Muči me tudi samota, ki jo doživljam, saj tu nikogar ne poznam. Potolažim se z dedkovo mislijo, ki mi jo je šepnil na uho pred odhodom, in sicer, da so spremembe včasih dobre.

2. julij 2017

Moram reči, da sem se v tem času privadila na mestno življenje. Z Ninom se veliko pogovarjava o mestu, njegovih znamenitostih, da lažje spoznavam novi kraj. To mi je pripomoglo k boljši orientaciji. Zaradi poletnih počitnic se mi vsaj s šolskimi zadevami ni treba ukvarjati. Mama si je v tako velikem mestu že našla službo, zato cele dopoldneve preživljam sama.

Odločim se za kratek sprehod skozi mesto. Stanovanje res leži bolj na obrobju, zato se do središča odpeljem s podzemno železnico. Hodim po ulici in opazujem arhitekturo, barvne hiše, fasade, narejene iz majhnih ploščic v modrih odtenkih, dolge vrste ljudi, ki čakajo pred slaščičarno na tradicionalno portugalsko pecivo.

Počutim se, kot da živim v popolnem nasprotju, kakor sem živela prej. Velikokrat se zmedem in izgubim orientacijo, takrat domačini vedno radi priskočijo na pomoč. Še vedno sem malo v dvomih, kako bo tu jeseni, ko bodo na vrsto prišli šola in vrstniki. Morda pa moram mestu dati le priložnost.

15. oktober 2017

Šolski zvonec je oznanil konec pouka. S prijateljico Amelio sva stekli proti slaščičarni in si privoščili kepici sladoleda. Po dolgem dekliškem pogovoru se je Amelia odpravila proti domu, jaz pa sem se napotila k železniški postaji.

Doma sem. Stečem po stopnicah, pozdravim starša, odvržem šolsko torbo in grem proti sobi. Od Nina imam že ne vem koliko neodgovorjenih klicev. Zaskrbi me, če se mu je kaj zgodilo. Prek videoklica ga pokličem in že vidim njegov nasmeh na obrazu. Seveda, še ena od njegovih neumnih potegavščin. Zasmel se je in rekel, da je mislil, da sem se spet kje izgubila. Ves čas se norčuje iz mene in moje orientacije. Čeprav se pretvarjam, da me prizadene, oba veva, da se nekje v sebi tudi sama smejim šali. Ker je Nino zaradi treninga hokeja moral klic končati, ga pozdravim in se odpravim proti balkonu.

Naše stanovanje ima manjši balkon, na katerem rada preživljam svoj prosti čas. Pomirja me in sprosti. Opazujem ljudi, ki tekajo sem ter tja, brezskrbne otroke, ki se smeji in uživajo v prijetni toplini sonca. Priznam si. Tudi meni je lepo tukaj, čeprav ni bilo vedno tako. Vsa vprašanja so dobila odgovore, vse skrbi so bile zaman, ker sta mama in dedek imela prav.

Izabela Krebelj, 9. a

Skrivnost

Zgodilo se je pred veliko leti. Od takrat si nihče ne upa niti blizu tistemu gozdu.

Nerazdružljiva trojica prijateljev je kot vedno tople poletne popoldneve preživljala v hladnem gozdu, ki se je začel na obrobju vasi. Janez, Peter in Mirka so se odločili za igro skrivalnic. Fanta sta se skrivala, dekle pa je iskalo.

Mirka je zelo pogumna in neustrašna punca, vendar je tisti dan pri iskanju začutila nenavadno energijo v zraku. Ves čas je bila na preži. Celoten gozd se ji je zdel bolj srhljiv kot običajno: slišala je vsako počeno drevesno vejico, vsak list, ki je zašumel ob poletni sapici. Bila je nekoliko prestrašena. Iskala je in iskala fanta, ko je kar naenkrat naletela na vrata. Ja, na vrata sredi ničesar. Ogledala si jih je. Čutila je, da je nekaj za njimi, saj mora biti. Poklicala je fanta, naj prideta iz svojih skrivališč nekaj pogledat. Najprej sta se obotavljala, saj sta mislila, da je past in bosta izgubila v igri skrivalnic. Mirki sta zaupala in prišla iz skrivališča. Z velikimi začudenimi očmi sta tudi onadva buljila v vrata. Zaslišali so šumenje. Ozirali so se naokoli, a nikjer ni bilo nikogar. Kot na trnih so opazovali okolico.

Izza drevesa se prikaže Marjan. Bili so presenečeni, vendar se jim je odvalil velik kamen od srca. Pod takšnim stresom in napetostjo, ki so jo čutili teh nekaj trenutkov, so imeli bujno domišljijo. Pričakovali so, da se bo prikazalo kakšno fantazijsko bitje, kakršna so videli v filmih. Ampak ne, na srečo je bil to le Petrov sosed. Vprašal jih je, čemu se tako čudijo. Ko so mu govorili o svoji najdbi, so se mu usta vedno bolj širila v nasmeh. Posmehljivo jih je spraševal, o katerih vratih govorijo, saj tu ni nobenih. Zabičal jim je, naj si več ne izmišljujejo trapastih zgodbic.

Janez, Peter in Mirka so občutili posmehovanje. Razmišljali so, o čem je pravzaprav govoril. Kaj če ima

prav? Kaj če vrat sploh ni? Ali pa jih lahko vidijo le oni? Dlje ko so vedeli za vrata, več časa so razmišljali o njih, dokler niso zbrali poguma, da bi jih odprli. Nekaj časa so se obotavljali, a na koncu le prijeli kljuko in vstopili. Čez nekaj trenutkov je bilo slišati le otroške krike.

Od takrat naprej ni ne duha ne sluha o trojici prijateljev. Kaj stoji za tistimi vrati? Ali kdo? Na ta vprašanja še dandanes nimamo odgovorov.

Izabela Krebelj, 9. a

Čez tisoč let

Martin in Eva sta bila povprečna najstnika, ki sta obiskovala gimnazijo v Ilirski Bistrici. Poznala sta se že od prvega razreda osnovne šole, od takrat sta bila neločljiva. Bila sta zelo dobra prijatelja in na skrivaj zaljubljena eden v drugega.

Nekega dne sta se Eva in Martin odpravila na sprehod po Sviščakih, oba sta namreč ljubila naravo.

Svojo pot sta začela pri planinski koči in se odpravila proti gozdu. Hodila sta in hodila ter naletela na široko jaso, sredi katere je stala majhna prikupna hiška, porasla z mahom in travo. Od presenečenja sta obstala in se spogledala.

»Martin, kaj je to? In zakaj bi kdo to hiško postavil sredi gozda?« je vprašala Eva.

»Ne vem, Eva, a se je kar ne morem nagledati. Tako prikupna je!« je od navdušenja vzkliknil Martin.

»Pridi! Pojdiva pogledat, kaj je notri!« reče Martin in Eva zgrabi za roko ter jo začne vleči proti hiški.

»Ne, nočem iti noter, preveč me je strah. Kaj če je notri kaj grozljivega?« je bila Eva zaskrbljena.

»Ah, ne bodi smešna! Saj je samo hiška! Notri je verjetno samo staro, zarjavelo orodje kakšnega gozdarja,« odvrne Martin in seže po kljuki na vratih.

Vrata se odprejo in Eva ter Martin od šoka obstaneta. Ni minila niti sekunda, ko Eva in Martina skozi vrata hiške posrka neznana sila.

Znajdeta se v ogromnem vrtincu in zaradi vrtoglavice izgubita zavest.

Čez nekaj časa se zbudita, a okoli sebe gozda ne vidita več niti ne slišita ptičjega petja. Vstaneta in se spogledata, nato pa pogledata okoli sebe. Niti ganila se nista. Okoli njiju so bile porušene stavbe, avti so bili zdrobljeni, roboti in vesoljske ladje so ležale na pol zakopane v pesku povsod naokoli, a o ljudeh, živalih in

rastlinah ni bilo ne duha ne sluha.

»To je konec ... konec sveta! Zadnja preživela človeka sva, Eva!« vzklikne Martin in strmi v razdejanje.

Kmalu začne živčno postopati naokrog in pravi: "Moj bog, le kaj bova storila, Eva?"

Eva mu umirjeno odvrne: "Ne bodi tako živčen, Martin. Vse bo še v redu." Zastrmi se v rdečo lučko, zakopano v pesek. Lučka sveti. Eva jo pobere in si jo začne ogledovati.

"Kaj pa je to? Spominja me na uro."

Martin se obrne proti Evi in ko zagleda lučko, ga zgrabi panika.

"Eva, to ni ura ... to je bomba! Takoj se morava pobrati stran od tod!" zakriči v strahu in začne Evo vleči stran.

Žal prepozno.

Maruška Sanabor in Elma Begič, 9. a

Otok Sirkel

Otok Sirkel je znan po svojih nadnaravnih lastnostih: okroglih otokih, zmajih in letečih ladjah duhov. Legenda pravi, da je na tem otoku skrit zaklad nepredstavljenih bogastev.

Gašper Mihovič je pustolovec, ki ne išče zakladov samo zaradi bogastva, rad ima pustolovščine.

Nekega dne je od skrivnostnega moža kupil zemljevid, na katerem je bil nek otok, narisani so bili tudi zmaj, leteče ladje in okrogli otoki. Pogled mu je privlekel velik rdeč znak x na sredini otoka. Ko je skrivnostnega moža hotel vprašati za več podatkov o tem otoku, ga ni bilo več.

Naslednji dan je šel k staremu arheologu in lovcu na zaklade z upanjem, da bo izvedel kaj več. Ko mu je pokazal zemljevid, mu oni najprej ni hotel povedati, kje se otok nahaja, saj je rekel, da je preveč nevaren.

Gašper Mihovič pa ni obupal in ga je še naprej prosil. Arheolog se je vdal in mu povedal, kje se nahaja. Svetoval mu je, kaj naj vzame s sabo. Rekel je še, da bi se mu rad pridružil v pustolovščini, ampak je prestar. Posodil mu je svojo ladjo, saj je sam ni več potreboval.

Med potjo proti otoku je slišal rjojenje, malo se je ustrašil, a je vseeno nadaljeval. Ko je dosegel otok in stopil na obalo, so ga napadli duhovi z leteče ladje. Niso mogli pristati na obali, saj so bili prekleti. Gašper

Mihovič je stekel v gozd, kjer je videl neke ruševine, na tleh pred njimi so bili narisani neki simboli. Odločil se je, da bo tam prespal, zato si je postavil šotor. Naslednji dan se je odpravil na najvišjo točko otoka, da se malo razgleda. Videl je velikanska bronasta vrata in veliko jamo. Spet je slišal rjojenje in opazil, da prihaja iz jame, zato se je odločil, da ne bo šel do tja. Prišel je do tistih vrat in jih skušal odpreti, a ni mogel, zato je začel iskati drugi vhod. Čez nekaj časa je naletel na okostje in izgledalo je, kot da je človek, katerega okostje je bilo tam, poskušal odmakniti eno zelo veliko skalo, a očitno mu to ni uspelo. Ob njem je našel dnevnik, v njem pa skico velike skale in nekakšnega mehanizma. Kot da bi bil to skriti vhod. Iskal je in našel ročico. Premaknil jo je in skala se je umaknila ter odkrila vhod.

Vstopil je in opazil zabojo, ki se mu je zdel nenavaden, zato ga je najprej pregledal. Na eni strani zaboja je bila vdolbina in vanjo je bil zataknjen zlati križ. Iskal je ključavnico, v katero bi lahko vtaknil križ, naslonil se je na zid in začutil, da se je nekaj za njim premaknilo. Dvorana se je začela tresti in iz tal se je dvignil steber z luknjo v obliki križa. Vanjo je vstavil križ, steber se je spustil v tla in prikazale so se stopnice. Ob spuščanju po stopnicah je slišal rjojenje, prepoznal je, da je to prišlo od istega stvora, ki ga straši že celo pustolovščino. Ko je prišel do konca stopnic, je videl nepredstavljivo bogastvo in zmaja ...

Bil je ogromen, rdeč in zelo strašljiv. Gašprer Mihovič je sklepal, da ta zmaj varuje zaklad, zato se je premikal zelo počasi in tiho, saj ni hotel, da ga zmaj opazi. Pobral je nekaj zlata in šel ven, saj je vedel, da zmaja ne more premagati sam.

Vrnil se je na svojo ladjo in se odpravil domov. Napadli so ga duhovi, a jim je zlahka ušel, saj je imel hitrejšo ladjo.

Prišel je domov in praznoval z vsemi pustolovci, saj je odkril največje bogastvo na Zemlji.

Adam Primc, 9. a

Hiša skrivnosti

Proti koncu jeseni sem se nekega popoldneva odpravila po gozdu. Vsak dan se odpravim po tistem gozdu, vendar je bilo takrat nekaj drugače. Kaj pa?

Po kosilu sem se s svojim psom odpravila po gozdni poti. Tiste dneve sva vsak dan odšla po isti poti. Okoli naju so bila vedno samo drevesa, smreke, če sem natančna. Odpravljala sva se proti središču gozda, ko sem jo zagledala. Hišo. Bila je visoka in lesena, izgledala je stara ... A zakaj jo zdaj vidim prvič? Zakaj je tam ni bilo prej? Kako je prišla sem?

Pred hišo so bile svetile luči. Notri pa je ena od luči utripala, vsaj tako se mi je zdelo. Še vedno nisem bila čisto pri sebi. Nato sem jo videla, senco. V najvišjem nadstropju. Bila je hitra. Odločila sem se. Noter grem!

Prva stopnica je zaškripala, pogledala sem v nebo, ki se je že temnilo, in na hitro še enkrat premislila, če je to pametna ideja.

»Pojdi!« mi je rekel glas v glavi.

Stopila sem na drugo stopnico, ki je še bolj zaškripala, pogled sem usmerila v vrata in stopala po stopnicah do vrha. Z roko sem zagrabila za kljuko, globoko vdihnila in odprla vrata. Ko so ta zaškripala, se je moj pes Rudi ustrašil in pobegnil v noč. Klicala sem za njim, a se ni odzval. Zbrala sem pogum in vstopila v hišo. Vonj ni bil prav nič prijeten. Zaslišala sem tresk, pogledala sem v smeri, od koder se ga je slišalo, in videla luč, ki se je prevrnila. Stopila sem bližje in za menoj so se zaloputnila vrata. Obrnila sem se in jo zagledala.

Bila je tam. Smrt! No, vsaj zdelo se je, da je to ona. Nosila je črn plašč s kapuco in v rokah držala koso. V trenutku se je premaknila bolj k meni. Zakričala sem in stekla po stopnicah. Zapodila se je za menoj in šla po stopnicah, kot bi ne imela nog. Brezglavo sem tekla po hiši in se zaletela vanjo. Takrat sem pograbila kozarec in ga vrgla vanjo. Padel je, še preden bi se je sploh dotaknil, čeprav je bila zelo blizu mene. Stekla sem v pritličje in odprla vrata. Pred njimi je ležal Rudi. Bil je ves krvav. Zgrudila sem se k njemu in začela jokati. V tem trenutku sem na licu začutila njegov jezik. Takoj sem se zavedla, da je živ, saj me je polizal.

Še dobro, da so to bile samo sanje.

Zarja Kovačič Štefančič, 9. a

Kje so starši?

Nekoč sta v majhni koči pri temačnem gozdu živela Matej in Mojca. Po treh letih skupnega življenja sta se odločila za poroko.

Čez dve leti se jima je rodila hči, ki sta jo poimenovala Urška. V vlogi očeta in matere sta se zelo dobro znašla, zato sta se odločila za še enega otroka. Čez tri leta se jima je rodila hči Nika.

Nekega dne so šli na sprehod, ko se je zaslišalo šum izza grmovja. Deklici sta bili zelo prestrašeni, zato se je Matej opogumil in odšel pogledat, kaj šum povzroča. Počasi se je bližal grmovju in šumi so bili vse bolj glasni.

Kar naenkrat zagleda prikupnega belega labradorca. Matej se je z nasmehom obrnil k družini in rekel, naj se nikar ne bojijo. Mati in hčerki so postale radovedne, kaj jih je tako prestrašilo. Ko sta zagledali prikupnega psa, sta ga Urška in Nika želeli obdržati, a Matej in Mojca se s tem nista strinjala. Menila sta, da ga morda kdo pogreša. Po tednih iskanja lastnika še vedno niso našli, zato so psa obdržali in ga poimenovali Reks.

Čez pet let sta Matej in Mojca izvedela, da bosta zopet postala starša. Dobila sta dvojčici: Marušo in Moniko. Nekega dne so se deklice zbudile in spoznale, da so v koči same. Najstarejša sestra se je zbudila prva in preiskala celo kočjo in njeno okolico, a staršev ni bilo nikjer. Zbudila je še svoje sestre in jim povedala, da staršev ni nikjer. Menile so, da sta šla morda nabirat gobe. Opazile so, da tudi psa ni nikjer. Minila sta dva dneva, a mame in očeta še vedno ni bilo.

Tretji dan pa se pojavi Reks. Imele so občutek, da jim skuša nekaj povedati, zato so mu sledile. Po sedmih urah hoje so bile zelo utrujene, zato so se odločile, da pot nadaljujejo naslednji dan. Zgradile so si bivak, kjer so prenočile.

Takoj ko se je zdanilo, so nadaljevale pot. Prišle so do vhoda v jamo in prisluhnille. Slišalo se je šibke klice na pomoč. Takoj so vedele, da sta to mama in oče. Na srečo je bila Urška pripravljena in je s seboj vzela vrv, s pomočjo katere so iz jame rešile očeta in mamo.

In živeli so srečno do konca svojih dni.

Tine Valenčič, 9. a

Vira slik:

- <https://www.imagine.art>
- <https://www.canva.com/design>

Zaupanje

Ko se zaupamo drug drugemu,
ustvarimo vez, ki ne mine.

Zaupanje je most med ljudmi,
povezuje srca in duše.

V zaupanju najdemo varnost in toplino,
objem najdražje osebe.

Ko zaupamo,
odpremo srce brez zadržkov in strahu.

Olivija Martini, 9. a

Preteklost

Preteklost je kot zbirka dogodkov:
nekateri so slabi, nekateri pa dobri.

Kar je v preteklosti,
moraš pustiti,
saj moraš prihodnost loviti.

Adam Primc, 9. a

Šolanje

Šola svetel hram je učenosti,
kjer dnevi se spletajo v vedoželjnosti.

V razredu je miza,
polna pravljic.

Med odmori se igra smeh
in šepeti prijateljstva cvetijo v besedah tihih.

Šola je hram, kjer srce nam pleše,
z ljubeznijo in modrostjo nas veže.

Elma Begić, 9. a

Vojna

Vojna je čas uničevanja,
s seboj prinaša vse slabo.

Vojna je sovraštvo,
ki razdira vse, tudi bratstvo.

V vojni ne zmagaš,
vedno izgubiš.

Matic Mejak, 9. a

Vojna prinaša trpljenje,
preplavlja z grenkobo in žalostjo vse.

Topovi grme, streli slišijo se.
Vojaki se podajajo v neznano.

Krvavi boji, solze in trpljenje,
vojna prinaša le gorje.

A med temnimi oblaki,
upanje vre.

Vojna naj konča se,
naj vlada nam mir.

Lea Bećkanović, 9. a

Strah

Strah me spremlja v življenju,
čaka me na koncu dne:
skrije se v temen kotek
in zvečer na dan privre.

Mi sledi na moji poti,
mi postavlja kup ovir.
Hočem ga čim dlje odgnati,
a se vrača venomer.

Pravijo, da strah je votel,
da okoli ga nič ni.
Ta, ki mene vedno išče,
velik je kot kup smeti.

Vendar ga bom nekoč premagal,
ga pregnal bom daleč stran,
se ne bo več k meni vrnil
in me mučil dan na dan.

Miha Gašperšič, 9. a

Prihodnost

Prihodnost je čas pred nami.
Nihče ne ve, kaj nam prinaša.

Doživeli bomo marsikaj:
veselje, srečo,
žalost, bolečino.

Kako se bomo s tem soočali,
je odvisno od nas,
naših želja in občutkov.

Z odprtimi očmi zremo naprej
z zavedanjem, da vse bo okej.

Klemen Dimic, 9. a

Ne spomnim se več,
da je bilo nekoč nekaj korakov zame preveč.
Ne spomnim se več
svojih otroških sanj, svojih prvih besed.

Takrat res nisem vedel, kaj si želim,
ne tega, kaj bi pravzaprav v življenju rad počel.
Vedel sem le, kaj bi tisti trenutek rad imel,
za to sem se trmasto, glasno zavzel.

Prišlo je obdobje potrebe po znanju,
pohvali, ponosu, po napredovanju.
V šoli želel sem si dobre ocene,
na treningu da žoga vsak koš zadene.

Trenutno v obdobju sem pubertete,
življenje se moje večkrat zaplete.
Trmarim, tečnarim, priznam lenarim,
obveznosti svoje pa zanemarim.

Aleks Poklar, 9. b

Vita je moje ime,
v juniju rodila sem se.
Veliko stvari me veseli,
življenje gledam z odprtimi očmi.

Rada berem, rime kujem,
ustvarjam in potujem.
Dobra glasba mi dvigne srčni utrip,
ko sem pod odrom, pa nikoli ne stojim kot kip.

Moje življenje zaenkrat dolgo ni,
a se je v njem zgodilo veliko lepih stvari.
Na karateju dobra smo družba,
v kimonu se potimo in se novih udarcev učimo.

Vita Mihalič, 9. b

Igram saksofon in včasih
pogledam še kaj na telefon.
Seveda pa se nadiham svežega zraka
v parku, kjer sem do poznega mraka.

V Ilirski Bistrici živim,
poleti se na morju veselim.
Rad igram igrice in se zafrkavam,
lahko sem pa nežen in rad pomagam.

V šoli mi je lepo in sem priden,
iz šole pa še srečnejši pridem.
Konec leta se približuje,
moja zgodba v osnovni šoli se zaključuje.

Tilen Škrlič, 9. b

Ime mi je Lana
in sem zelo zbrana.
V Postojni sem se rodila,
svojim staršem srečo podarila.

Blizu naravoslovni predmeti so mi,
zato bom v tej smeri nadaljevala.
Osnovna šola se bliža h koncu
in mi bo v lepem spominu ostala.

Poskušam biti organizirana,
kar mi ne gre vedno najbolje od rok.
Z ovirami se vsak dan srečujem
in jih spretno premagujem.

Srednja šola je za vogalom,
name nestrpno že čaka.
V meni mešane občutke vzbujajo,
saj je zame prava uganka.

Lana Majdič, 9. b

Na pol poti naletimo na križišče,
vsi zmedeni ne vemo, kdo kaj išče.
Ura teče in tiktaka,
novo obdobje nas že nestrpno čaka.

Vem že, kam me vleče,
ampak potrebovala bom kanček sreče.
Pot me pelje, kamor želje vodijo me,
kar mi je v največje veselje.

Zunaj čaka me neznani svet,
razširila bom krila in se pripravila na dolgi let.
Veliko sreče, truda in skrbi bo potrebno,
da uresničim to, kar mi je namenjeno.

Vsak bo svoje priložnosti v svetu iskal
in nova trdna prijateljstva stkal.
Vsak bo svojo igro igral,
za svoj uspeh trdo garal.

Ines Nika Sluga, 9. b

V Postojni sem se rodil
in ime Jurij dobil.
Ko mama me je v roke dobila,
mi je ljubček dala in me v deko zavila.

V Bitnjo prišel sem živet,
in za prvi rojstni dan sem hotel žogo imet'.
Nogomet sem igral že od malih nog,
ker mi v glasbeni ni bil všeč rog.

Čez nekaj let sem v šolo prišel,
dobil nove prijatelje in bil zelo vesel.
Pri nogometu sem vztrajal
in na tekmah gole dajal.

Letos bom dopolnil petnajst let,
mislim, da je čas, da si ogledam svet.
Pesem je h koncu prišla.
hvala za poslušanje in pa pa.

Jurij Frank, 9. b

Moja skrivnost

Ko luna na nebu zvezde prižiga,
skrivnost v meni dobi svoj glas.
Pripoveduje o ljubezni, ki krila dviga,
in o sanjah, ki jih nosi v naročju čas.

Po skriti poti stopam sama,
tišina spremlja moj korak.
V srcu nosim skrivnost tja,
kjer misli plavajo kot oblak.

V ritmu srca se skrivnost vije
kot reka, ki išče svoj tok.
V njej se zrcali nebo brez meje,
polno skrivnosti, kot je moj otok.

Moja skrivnost neznana je vsem,
globoko v meni spi.
Kot luna v noči in zvezde v temi
skrivnost tiho zadrhti.

Urša Pirih, 9. b

Moja skrivnost je čas
in ta ni ravno moj as.
Vedno nekam beži,
ne čaka nikogar
in se ničesar ne boji,
kar me zelo moti.

Čas je kot pesem,
ki poje neizrekljive sanje,
in kot veter, ki nežno boža preteklost.
Čas teče, a kam?
Kam gre ta skrivnost?
V srca in misli, kjer tudi ostane.

Ines Nika Sluga, 9. b

Vsaka prava skrivnost
je v tančico ovita,
da je vsaj malo
pred vsiljivimi očmi skrita.

Radovedna soseda
jo veselo odkriva
in s prijateljicami
na kavi vsem razkriva.

Prave skrivnosti
se ne pove.
Zakaj bi drugače
bila skrivnost, kajne?

Sama velikih skrivnosti nimam.
Mogoče soseda meni drugače.
Lahko pa jo vprašam,
če ne gre drugače.
Lahko, da v njenem repertoarju
tudi kaj o vas okrog skače.

Če ti kdo skrivnost pove,
od tebe naj ta naprej ne gre.
Saj prav je in spodobi se,
da se vsem je ne pove.

Vita Mihalič, 9. b

Globoko v meni, kjer tišina spi,
skriva se nekaj, kar vem samo jaz.
Skrivnost mora ostati pri meni,
saj jo želim obdržati le pri sebi.

Če je skrivnost, ne bom je izdala
tudi, če po njej kdo vpraša.
Skrivnost z namenom se imenuje
in vsak, ki jo ima, jo skrbno varuje.
Prav prijetno ni, ko pride na dan
in v tem trenutku si želimo le stran.
Vsak si želi, da se mu to ne zgodi,
zato se pazi, da ti tega kdo ne stori.

Žana Šajn, 9. b

Moja skrivnost je vase zaprta,
nobeden je ne pozna,
pa čeprav je tako lepa.

Ali so vse skrivnosti privlačne?
Morda so res, a nekatere
znajo postati kar mračne.

Ali so vse skrivnosti večne?
Vse slabe izginejo od nas,
ostanejo le tiste, ki so srečne.

Včasih jih je veliko,
včasih pa manj.
A z lahkoto te prebodejo kot meč.

Bojim se jih povedati,
saj nima nihče pravice jih izvedeti,
kljub temu da se jih da olepšati.

Lana Majdič, 9. b

Moja skrivnost sega v čas, ko sem bila še majhna. Nekega poletnega večera sem se odločila, da raziščem staro zapuščeno hišo na koncu vasi.

Vstopila sem skozi vrata, ki so škripala in se odpirala v temačno notranjost. Korakala sem po prašnih tleh, v kotih obdanih s pajčevino, ko sem nenadoma zagledala staro knjigo, ležečo na podu. Odprla sem jo in začela brati. Besede so me popeljale v svet domišljije in skrivnosti. Vsaka stran je razkrivala novo skrivnost, ki je bila še bolj skrivnostna od prejšnje. Ko sem prišla do konca knjige, sem opazila majhen ključ, skrit med stranmi. Bila sem radovedna. Odločila sem se, da bom uporabila ta ključ, ki bo morda razkril skrivnost te nenavadne hiše. Stikala sem po vseh koticah in preizkušala različne ključavnice, dokler nisem naletela na majhno skrito omaro v steni. Ključ se je z natančnim prileganjem zasukal in odklenil vrata omare. V notranjosti sem zagledala staro škatlo, ki je oddajala medlo svetlobo. Odprla sem jo in v njej se je skrivala stara zlata verižica s čudovitim biserom. Bila sem očarana nad njenim sijajem. Ta verižica je bila moja skrivnost, ki sem jo skrbno čuvala ves ta čas. Vsakič, ko jo pogledam, se spomnim na tisto poletno noč.

Amra Kovačević, 9. b

Likovna dela

Adam Primc, 9. a

Gregor Vičič, 9. a

Izabela Krebelj, 9. a

Maruška Sanabaor, 9. a

Matic Mejak, 9. a

Tine Valenčič, 9. a

Aleks Poklar, 9. b

Vita Mihalič, 9. b

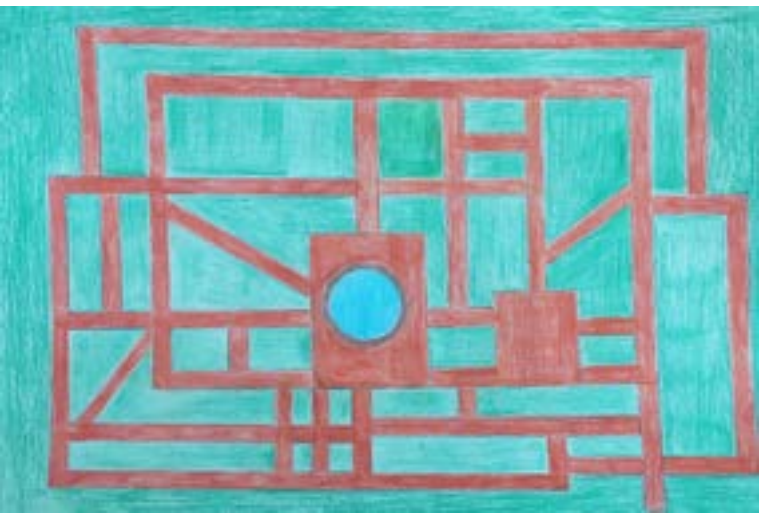
Aleksej M. Udovič, 9. b

Jurij Frank, 9. b

Kevin Jašić, 9. b

David Truzzardi, 9. b

Gregor Vičič, 9. a

Vita Mihalič, 9. b

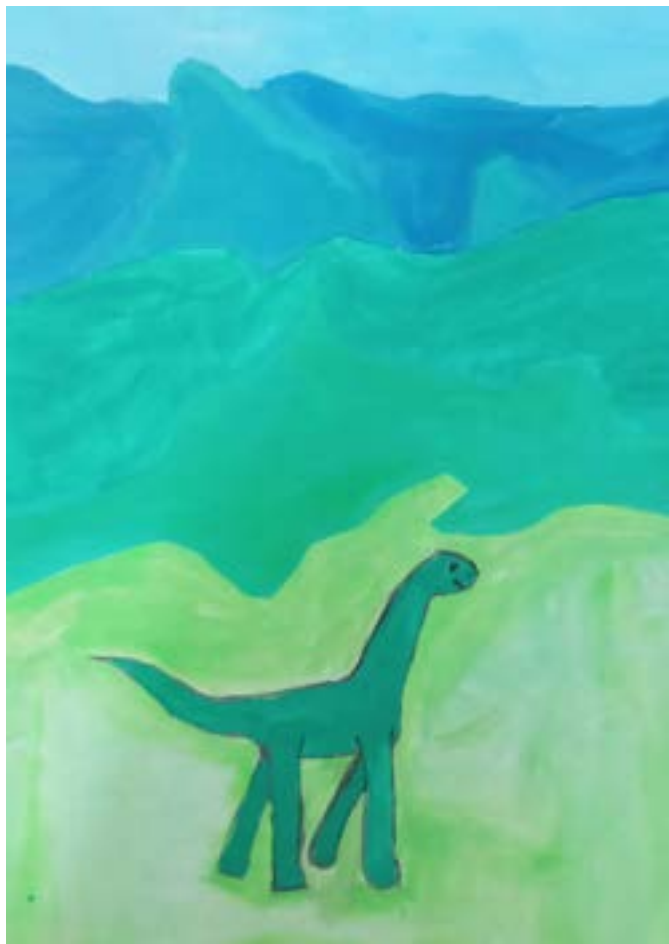
Zarja K. Štefančič, 9. a

Jurij Frank, 9. b

Žana Šajn, 9. b

Aleks Poklar, 9. b

Izabela Krebelj, 9. a

Matic Mejak, 9. a

Izabela Krebelj, 9. a

Marcel Kompan, 9. b

Vita Mihalič, 9. b

Ines Nika Sluga, 9. b

Žana Šajn, 9. b